

Bill Johnson
Připijem si rybou
(We Will Drink a Fish Together...)

"Nerad ti volám do práce, Tony," řekl mi bratr, "ale před hodinou zemřel Sam." Proboha, blesklo mi hlavou. Nedokázal jsem si najít čas, abych za ním zajel, a teď je najednou pozdě. Co jsem to udělal?

"Netrápil se? Odešel rychle?" zeptal jsem se.

Steve zavrtěl hlavou.

"Nebylo to dobré, Tony. Domnívají se, že omdlel nebo něco takového a upadl, když si bral ze skříně košili. Nejspíš narazil hlavou na rám dveří, jak padal. Jeho spolubydlící byl na procházce s ošetřovatelkami a Samovy nepřítomnosti si nikdo nevšiml. Našli ho až později. Byl v bezvědomí a krvácel."

"Sakra," uklouzlo mi těše. "Odvezli ho do nemocnice?"

Steve znovu zavrtěl hlavou. "Doktor tam už byl kvůli někomu jinému, a tak Sama položili zpátky na postel a hlavu mu zašili. Potom si začal stěžovat na bolesti v břiše." Sklopil zrak, uhnul očima od kamery. Uslyšel jsem pisklavý hlásek, smích a zvuk cupitajících drobných nožek. Elizabeth utekla z oslavy svých druhých narozenin a vylezla Stevovi do klína.

"Ahoj, ahoj," řekla zpěvavým hlasem. Natáhla se nahoru a dala tátovi pusku. Tvářičku a ruce měla lepkavé a umazané růžovou cukrovou polevou.

"Elizabeth!"

Za ní se na okamžik mihla Rose, Elizabetina matka. Popadla Elizabeth v pase, zvedla ji, opřela si ji o bok, potom se na mě podívala a usmála se. Druhou rukou podala Stevovi pestrobarevný papírový ubrousek, na němž bylo zářivě růžovou a modrou natištěno 'Všechno nejlepší',

"Elizabeth, tatínek si potřebuje popovídat se strýčkem Tonym," řekla. Byla to drobná žena střední postavy, se silnými rukama a rozcuchaným účesem plavých vlasů. Prudce se obrátila tváří ke mně. "Nazdar, Tony. Mrzí mě, co se stalo Samovi." Otočila se zpátky k Elizabeth. "Miláčku, půjdeme teď zpátky na oslavu. Můžeš si rozbalit dárky."

"Rozbalit dárky!" vypískla nadšeně Elizabeth. Sklouzla matce z boku a zamířila ke kuchyni. Matku táhla za sebou.

Steve si z oblečení smetl drobky, otřel si z tváře cukrovou polevu a zvedl oči ke mně. Oba jsme se usmáli.

"Bude to horší," upozornil jsem ho. "Jak mají dva roky, chvílku nepostojí."

"Jako by teď chvíli zůstala na místě," poznamenal smutně Steve.

"Tak co se stalo?" zeptal jsem se. "Znovu ta břišní aorta?"

"Nejspíš, ale bez pitvy se to poznat nedá, a o tu nikdo nestojí, alespoň si to myslím," řekl Steve. Zhluboka se nadechl a uhnul očima. Bylo vidět, že není ve své kůži. "Tony, on nechtěl do nemocnice a prodělávat to všechno znovu. Po tom posledním záchvatu se dal zapsat mezi NO."

NO. Neoživovatel. Ve strohém lékařském jazyce velký červený prapor. V obyčejném jazyce to znamenalo, že pacient je připraven zemřít a chce odejít ze světa rychle a lehce, bez velkých zásahů zvenčí. Zkusil jsem si Sama představit připojeného k monitorům, hadičkám a jehlám, útlu, křehkou postavu, ztracenou mezi přístroji. Sam tak nikdy nežil a bolestivá byla již jen představa, že by tak mohl zemřít. NO byl po čertech lepší způsob, jak odejít. Obzvlášť pro Sama. "Rozříznutá aorta trochu bolí," zlehčil jsem to záměrně. Jako do ruda rozžhavený uhlík v žaludku. Sam mi to řekl po posledním pobytu v nemocnici. Jako nikdy nekončící křeč, která je čím dál horší a horší, až je z ní nepolevující, rezavé krysí hryzáni.

"Dávali mu morfium jako vodu," řekl Steve. "kolik chtěl."

"Pomáhalo to?"

"Říkali, že ano," odvětil Steve, ale znělo to pochybovačně. Dělal respiračního terapeuta v nemocnici při Nebraské univerzitě. NO, aorty a těžkosti umírání před ním neměly žádná tajemství. "Ze začátku to zpravidla pomáhá."

"Kdy je pohřeb?" zeptal jsem se.

"Bob a já odjíždíme do Dakoty zítra. Musíme si sednout s bankéři a právníky," řekl Steve se zjevnou nechutí. "Pohřeb bude v sobotu."

Hned jsem si proběhl svůj pracovní program a zkusil si představit, jak rychle bych svůj život mohl přeorganizovat. Naštěstí, nebo bohužel, na mém životě téměř nebylo co přeorganizovávat. Alespoň tentokrát to byla výhoda.

"Co kdybys ve čtvrtek přiletěl do Omahy a v pátek ráno odvezl Rose?" navrhl Steve. "Elizabeth si vezme na starost Rosina sestra, ale může nejdříve ve čtvrtek večer. Dobré bude i to, že tam dostaneme dvě auta."

"Řekni si, jak to chceš, bratříčku, a já se podle toho zařídím. V tomhle máš hlavní slovo ty," řekl jsem.

"Díky. To mě opravdu blaží."

"Promiň, Steve. Neměl bych to říkat..."

"Ale jsem o hodně blíž a jsem vykonavatelem závěti," dokončil za mě Steve. Zaváhal. "Víš určitě, že se můžeš uvolnit? Díval jsem se na zprávy. Viděl jsem, že se motáš kolem toho mimozemšťana."

Vzpomněl jsem si na rozkazy, podle nichž bylo všechno tajné, a pak jsem si v duchu řekl vem to čert. Steve nebyl od médií a uměl držet jazyk za zuby.

"Jo, jsem přidělený k velvyslancově ochrance."

"Můžeš se uvolnit? Chci říct, že to zvládneme, kdybys nemohl. Všichni to pochopí."

Ztuhl jsem. Nejspíš jsem dal ve tváři něco najevo, protože Steve sebou maličko škubl.

"Tady jde o rodinu, Steve. Víím, co je moje povinnost. Budu tam. Nemusíš si kvůli mně dělat starosti."

"Takže se v pátek sejdeme v domě. Obřad začíná v Milbanku od tří."

Zavěsil jsem a svalil jsem se na opěradlo křesla. Pouzdro na pistoli, které jsem měl kolem ramen, mne najednou táhlo. Zamyšleně jsem si je sundal a položil na stůl. Promasíroval jsem si ramena a vyhlédl z okna. Ve Washingtonu bylo jaro v plném proudu, pupeny na stromech byly nalité, sem tam nějaký lístek. Třešňové stromy byly samý květ.

Vyhledal jsem si předpověď počasí pro Dakotu. Sněhové plískanice. Zhruba to, co jsem očekával. I kdyby všude jinde po celé zemi bylo léto jako ve skleníku, Dakotou se bude prohánět blizzard.

Dost odkládání. Zhluboka jsem se nadechl a zvolil číslo.

"Carole? To jsem já, Tony. Potřeboval bych si vzít na několik dní dovolenou..."

"Ne," řekla.

Pět minut poté, co jsem ji zavolaal a poprvé dostal zápornou odpověď, jsem stál v její kanceláři.

"Ani náhodou. Neexistuje. Máš na starost velvyslancovu ochranu. Můžeš si vzít dovolenou později, až jednání skončí, ale teď ne. Bohužel," řekla Carole.

Upíral jsem oči do zdi nad její hlavou. Všechno, co v kanceláři měla, od normálního kovového stolu přes zelené plastové otočné křeslo po olovem odstíněné protiodposlechové žaluzie, které zakrývaly okna, byl standardní vládní inventář. Stejně vlády, která mi pomohla vytáhnout paty z Dakoty, otevřela mi dveře ke kariéře, která mi dávala pocit, že jsem důležitý, a dala mi práci, která důležitá byla. Zhluboka jsem se nadechl.

"V tom případě končím. Do hodiny budeš mít na stole mou výpověď."

"Nemůžeš dát jen tak výpověď!"

"Právě se stalo."

Carole stála za stolem a probodávala mne pohledem. Měla udržovanou, atletickou postavu, ale určitě nevážila víc než šedesát kilo. Střední ženská výška, což znamenalo, že měla temeno hlavy těsně pod mou hrudní kostí. Jinými slovy, kdybych chtěl, mohl jsem ji popadnout, dát si ji pod rameno a klidně s ní tak chvíli chodit.

Měl jsem z ní nahnáno.

"Chceš říct, že hodiš všechno za hlavu, kvůli nějakému pitomému pohřbu?"

"Carole, on vychoval mého tátu. Jestli jsem měl něco jako dědečka, byl to on," žadonil jsem.

"Rozumím ti," řekla tiše. "Věř, že ti rozumím. Prála bych ti, abys mohl jet."

Chci, abys tam jel. Ale ne teď. Po minulém pondělí to nejde."

V pondělí jsem se stal hrdinou. Vzpomínka byla ještě čerstvá. Vybavil jsem si ten nenadálý pocit, který mne přepadl, když jsem stál vedle velvyslance, že by možná bylo lepší postoupit o půl kroku doleva. Potom náhlá exploze bolesti, obrát a ztráta rovnováhy, když kulka určená mimozemšťanovi třeskla o moji neprůstřelnou vestu.

Všechno se odehrálo jako ve zpomaleném filmu. Velvyslanec se na mne shora díval, obličej jako masku. V dalším okamžiku ho pohřbila hromada agentů, kteří ho přitiskli k zemi a přikryli ho vlastními těly. Zásahový tým střelce dopadl a při vyšetřování vyšla najevo spojitost s jistou reakcionářskou skupinou.

Řešení bylo jednoduché. Šilence s pistolí si každý dokázal představit. S výjimkou mne se nikomu nic nestalo, a jelikož mne chránila vesta, vyvázl jsem z toho s obrovskou modřinou na hrudi. Celý incident se snad den objevoval ve zprávách a pak rychle zapadl. Všechno se elegantně vyřešilo.

Až moc elegantně.

Jak se dostal ke zbrani? Kde si opatřil totožnost? Jak se dostal tak blízko?

O co jiného tady šlo?

Odpovědi byly jasné, logické a nepříjemně se nabízely. Já i Carole jsme měli podezření, že jde o něco víc, ale žádný důkaz jsme neměli. Možná jsme byli

příliš podezíraví, ale hledat za vším spiknutí jsme měli v popisu práce. Ale teď jsem na to prostě neměl čas.

"Carole, já sama musím pohřbit."

"Jsou tam už tvoji bratři, ne? Zvládnou ho pohřbit sami. Ty se tam můžeš jet poklonit později," prohlásila. Uhnula očima a zavrtěla hlavou, potom se na mne znovu podívala a její výraz změkkl. "Tony, on se nedozví, že tam nejsi. Život je pro živé. Věřím, že by chtěl, abys dal přednost práci; určitě by to pochopil." Vzpomněl jsem si na Sama.

"Hlavně musíš pochopit, že nižňáci můžou vypadat stejně jako my a mluvit stejně jako my, mažou být dokonce naši příbuzní, ale myslí jinak než my," prohlásil Sam hlasem chraplavým od cigaret. Stál jsem vedle něho v dupačkách, v jedné ruce svou oblíbenou deku, za druhou mě držel on. Vzpomínám si, jak mi připadal vysoký, když jsem se na něho zdola díval a prohlížel si jeho vousy zdobenou tvář. "Nižňáci se poměřují jako jednotlivci a jako měřítko používají práci. My jsme jiní. Pro nás je rodina důležitější než příbuzenstvo. Příbuzenstvo je důležitější než rod. Rod je důležitější než jakýkoli cizí člověk. A všechno je důležitější než práce."

Ne, myslím, že Sam by to nepochopil.

"Krucinál, Carol, já jsem nejstarší," řekl jsem zoufale. Jak to vysvětlit někomu z nížin? Snažil jsem se uklidnit. "Jsem teď nejstarší z rodu. Musím na tom pohřbu být."

Zvedla oči k mé zarputilé tváři a zkusila na to jít jinak.

"Co když tě naše strana bude na jednáních potřebovat? Velvyslanec První tvrdí, že je ti zavázán. Co když to budeme muset použít?"

Vybavil jsem si, jak mě První a Carole po útoku přišli navštívit na pokoj, kde si mě nechali na pozorování. Vybavil jsem si jeho hlas, skřípavý jako smrkový papír a přesný jako počítač, hlavu nakloněnou na stranu a nervózní tik, který mi pokaždé připomněl trhavé pohyby mého papouška. Ale jinak se ptákově ničím nepodobal. Byl mohutný a podsaditý, o několik palců vyšší než Carole. Věděl jsem, že pod vrstvami oděvu a výstroje je samý sval a kost, a nejzranitelnější místa mu chrání exoskeleton. Byl všežravec a podle exobiologů svůj původ odvozoval z běhových lovců, podobně jako předkové člověka. Sice se spíš než opici podobal rosomákovi, ale líbilo se mi, jak uvažuje.

A právě to se ukázalo být jedním z háčeků, když nás loď Obchodníků našla. Naše druhy byly dost odlišné, aby navázání komunikace bylo obtížné, a dost podobné, abychom byli jeden druhému potenciálními konkurenty. Válka nebo mír, obchod nebo konflikt, to byly možnosti. Zdálo se, že v některých oblastech techniky, o které měli zájem, jsme dál než oni, ale neustále nám dávali najevo, že oni objevili nás, ne naopak. Situace, kdy měli na oběžné dráze loď, pro kterou nebylo žádné místo na Zemi nedostupné, je stavěla do výhodnější pozice.

Možná jsme měli lepší zbraně, ale neměli jsme je jak dopravit nahoru a k cíli.

Naše tahače byly příliš slabé. A všechno, co se k jejich lodi přiblížilo a alespoň vzdáleně to připomínalo hrozbu, Obchodníci bez problému likvidovali.

Pravda, oni na nás z kosmu mohli házet asteroidy. Jenže takové akce by jim nepomohly pochopit metody našeho genového inženýrství. Ani získat lidi, které prý chtěli vzít na palubu, aby se přidali k jejich posádce.

A tak jsme si vyměnili velvyslance a začali jednat.

A jednali.

A jednali.

"Kde trpíte vy, trpím i já," řekl mi v nemocnici První. Vzal mě za ruku a pozorně se mi podíval do očí. "Vaše jméno je od nynějška zapsáno mezi členy mého rodu."

Carole se zatvářila nechápavě, ale mně bylo naprosto jasné, co tím chtěl velvyslanec říct. Nebyl jsem z toho šťastný, ale chápal jsem to. Uvažoval jsem, jaké závazky by s tím mohly být spojené. Chvilí jsem si pohrával s myšlenkou ho odmítnout, ale nevěděl jsem, jak by zareagoval. Bylo bezpečnější souhlasit. Vážně? ozval se ve mně tenký hlas. Víš to jistě?

Pečlivě jsem se rozmyslel.

"Přijímám," řekl jsem nakonec. "Ale musím vám říct, že můj rod vaše jméno klidně zapomene."

Zaváhal a pak se uklonil.

"Chápu to a přijímám. Třeba si jednoho dne zasloužím právo, aby na mne váš rod nezapomněl."

Malíčko jsem se uvolnil. To bychom měli. A bez vyhrožování válkou.

"Ale nabízím, abyste po dobu svého pobytu zde byl přítelem mého rodu a mým hostem," řekl jsem.

Zvedl ke mně oči, černé, přísné a mrtvé jako oči žraloka. Snažil jsem se něco vyčíst z výrazu jeho tváře, ale byl příliš neznámý, příliš jiný.

"Přijímám," řekl. Potom vstal a opustil nemocniční pokoj.

Díval jsem se, jak odchází, pevně obepjatý oděvem. Od této chvíle jsem byl součástí jeho rodu a on byl přítelem mého. Dokud byl na Zemi, mohl se u mne a mých blízkých dovolávat ochrany a pomoci.

Doufal jsem, že nemá ponětí, co jsem pro něho právě udělal. A doufal jsem, že nikdy nebudu muset zjistit, co udělal on pro mne.

K tomu rozhovoru došlo před týdnem, ale mně to připadalo, jako by mezitím uběhlo století. Před týdnem byl Sam ještě naživu a já si mohl žít, jak jsem chtěl, bez odpovědnosti. Teď jsem před sebou měl jiné problémy, které s Prvním nepočítaly. Teď byl mým problémem Sam a všechny změny, které Samova smrt do mého života vnášela

Zavrtěl jsem hlavou, abych se zbavil vzpomínek, a zvedl jsem oči k Carole.

"Tolik mi zavázán není," řekl jsem. "Jestli mezi mnou a Prvním je něco osobního, je to přesně v této rovině, osobní. Nemůžu říct ani udělat nic, co by na jednání mělo nějaký vliv."

"Ale-"

"Ne," zarazil jsem ji a vstal jsem.

"Já na ten pohřeb pojedou, Carole. Do hodiny budeš mít na stole moji výpověď."

Další den jsem odletěl do Omahy.

Rose mě čekala na letišti, s Elizabeth vysazenou na bok. Když mě uviděla, postavila Elizabeth na zem a zamávala mi. Pospíšil jsem si k nim. Rose mne letmo objala a Elizabeth mi vlepila na tvář velkou, mlaskavou pusou.

"Chtěla bys letadlo, Elizabeth?" zeptal jsem se.

"Ne," řekla rezolutně. Schovala obličej do matčiny sukně, potom vykukla jedním okem a usmála se na mne.

"Ani trochu?" zkusil jsem lákat.

"No tak, Tony," řekla káravě Rose. "Tady?"

"Tady," odvětil jsem pevně.

Chytil jsem Elizabeth v podpaží a roztočil jsem ji ve vzduchu. Nohy jí divoce poletovaly, ale mně bylo jedno, jestli se na nás ostatní cestující dívají.

Potřeboval jsem to, protože se mi po ní stýskalo. Smála se, hihňala se a zakláněla hlavu. Rose se jen usmívala, vrtěla hlavou a dívala se, jak za Elizabeth vlají vlasy.

"Skončili jste?" zeptala se Rose, když jsem Elizabeth postavil zpátky na zem.

Snažila se jít rovně, ale jak se jí z toho letu točila hlava, vrávorala ze strany na stranu jako opilý námořník. Smála se tak dlouho, dokud jsem ji nechytil a nevysadil si ji za krk. Chytila mě za uši a používala je jako říditka.

"Já jsem připravený," oznámil jsem Rose.

Měl jsem rád Omahu i Stevův dům. Vypadal jako ranč, postavený ve svahu kopce, takže suterén byl spíš jako přízemí. Bydlel v komunitě na západním konci Omahy, kde nové domy vyrůstaly jako polní kvítí a obilná pole sváděla marný boj s buldozery.

Elizabeth mne chytila za ruku a provedla mne domem i okolím, aby mi ukázala své květiny a hračky. Rose mě starostlivě doprovázela.

"Viděla jsem ve zprávách, jak tě postřelili," řekla, a jako by se těmi slovy celá změnila. Rose, moje švagrová, někam zmizela, a najednou tam byla Rose

ošetřovatelka a já jako její pacient. Nenápadně ustoupila o krok, aby si mě mohla změřit celého, a potom přišla blíž, aby si pozorně prohlédla hrud, kam mě kulka zasáhla. Nechápal jsem, jak se mohla tak rychle proměnit. "Jsi v pořádku?"

"Proklepli mě u Waltra Reeda," ubezpečil jsem ji. "Nic mi není."

"A velvyslanec?"

"Ani škrábnutí."

"Teď ho nedoprovázíš, Tony."

Prohlédl jsem si tulipány, které Elizabeth doporučila mojí pozornosti. Některé byly červené, některé bílé, některé se ještě neotevřely.

"Má kolem sebe ochranku čtyřadvacet hodin denně," řekl jsem. "Já jsem byl jen jedním z agentů."

Rose od nás odešla několik kroků stranou. Elizabeth zahlédla barevného motýla a rozběhla se za ním. Přesvědčil jsem se, že motýlovi nehrozí nebezpečí, a vykročil jsem za Rose.

Chvilí jsme zůstali stát za domem a dívali jsme se přes plot db polí. Příští rok tam možná vyrostou domy, ale letošní rok byl ještě ve znamení starých rytů.

Čerstvě vyorané brázdy, obohacené strništěm ponechaným po loňských žních, očekávaly novou setbu. Půda byla černá a připravená, nasáklá ranní rosou a deštěm z minulého týdne.

"Myslíš, že všechny změny vždycky vedou k lepšímu, Tony?" zeptala se.

Pochopil jsem, že nemluví o tom obilném poli.

Johnson - Připijem si rybou

"Ne," řekl jsem po krátkém váhání. "Všechny změny nevedou k lepšímu. Mohou vést k lepšímu nebo k horšímu, ale žádné vždycky pro ně neplatí. Jediné, co je vždycky, je změna. Některé věci se mění v pravidelných cyklech, jako třeba setba, růst, sklizeň a nová orba. Některé věci se mění v dlouhodobějším cyklu a kratší cykly se mění s nimi nebo zanikají. Posouzení, jestli je to dobré nebo špatné, záleží na tom, kde stojíš a o co ti jde."

"Já nemám ráda změnu, Tony," řekla. "Všechno, co mám ráda, je v těch menších, pravidelných cyklech. O těch větších cyklech nevím nic, pouze to, že mohou zničit, co mám ráda."

"Já vím," řekl jsem hloupě.

Obrátila se k poli zády, směrem ke mně, s rukama složenýma na hrudi. Sklopila oči k zemi, potom otočila hlavu a rozhlédla se po polích.

"Zbavili jsme se bomb. Konečně to začalo vypadat, že holčičky mohou v klidu vyrůstat. Potom se objevili Obchodníci," řekla trpce. "Nesnesla bych, kdyby se jí něco mělo stát."

Lehce jsem ji k sobě přivinul. Chtěl jsem jí říct, že všechno bude dobré, ale zůstal jsem zticha a díval jsem se, jak Elizabeth honí motýly. Nakonec Rose zvedla ruce a pohladila mě po hlavě.

"Pojďme se vrátit domů. Zítra nás čeká dlouhá cesta."

Když Steve jezdil nahoru do Dakoty chytat ryby, lovit a navštěvovat Sama, Rose ho nikdy nedoprovázela. Raději zůstávala na jihu, v Nebrasce a Iowě, a pracovala nebo navštěvovala příbuzné. Tentokrát na sever musela.

Margaret, Rosina svobodná sestra, se přijela o Elizabeth postarat, dokud budeme pryč. Samotná Elizabeth to brala tak, že má dvě mámy. Margaretě se ta myšlenka líbila a Rose bývala klidnější, když dala malou na starost Margaretě a ne pečovatelské službě. Svěřili jsme Elizabeth Margaretě, rozloučili se, nechali jsme tam telefonní čísla, kdyby se něco stalo, a vyrazili na sever.

Mezistátní dálnice vedla po iowské straně Missouri. Řídil jsem já, Rose navigovala, a tak jsme ukrajovali z té ploché stuhy betonu, dva pruhy široké v každém směru, člověkem stvořené dopravní řeky. Řeka jako taková nám po levici většinou zůstávala skryta a po pravé ruce se jako nějaké miniaturní skalisté hory zvedaly sprašové pahorky, obrovské kopce větrem naváté hlíny. Pahorky se postupně stočily východním směrem a zmizely nám z dohledu.

Před oči se nám obloukem vrátila Missouri a ve stejnou chvíli na nás zaútočil puch. Rose rychle vytáhla okénka. Projeli jsme kolem hory hnoje z dobytčího dvora v Sioux City a obrovského billboardu, který hlásal: "Tato zlatá hora znamená pro ekonomiku Siouxlantu miliony!"

Severně od centra jsme projeli rozlehlou obytnou čtvrtí, táhnoucí se podobně jako prérijní tráva daleko na východ a na západ. Úhledně zastřižené trávníky a ulice uspořádané v geometricky dokonalých obloucích, smyčkách a slepých uličkách se kolem nás rozkládaly jako nějaký obrovský geometrický výtvar z plakátů.

Přes Big Sioux River a kolem počítačových továren tísnicích se na dakotské straně řeky jsme přejeli do Jižní Dakoty. Továrny tam stály proto, že v Dakotě měly firmy nižší daně, ale školy, služby a všechno ostatní bylo lepší v Iowě.

Takže domy a lidé sídlili na jih od Siouxu a práce zůstávala v Dakotě.

Vlastně mě to ani nepřekvapilo.

Jak jsme postupovali na sever, jak ubývalo stromů a byly čím dál menší, sukrovitější a pokroucenější větrem, Rose byla stále zamlklejší. Přestože byla zdravotní sestra se specializací na transplantace, v srdci zůstala děvčetem z iowské farmy, takže věděla, jak se má taková farma vést. Úhledně a spořádaně. Když viděla, že pole nejsou oplocená a že zvířatům v podstatě nic nebrání přejít přes cestu, neměla na to co říct.

Výjezd z dálnice označovala stopka a malá zastávka pro nákladáky, která už pamatovala lepší časy. V ledovém mrholení vypadala ztraceně a zapoměnu tě. Kromě neonového poutače, na němž se čas od času objevila reklama na místní levné pivo, tam nebylo po životě ani památky.

Zabočili jsme doprava na úzkou dvoupruhovou asfaltku. Ukázal jsem přes hnědé mokřadní traviny ke shluku stromů na obzoru.

"Summit," řekl jsem.

Summit měl na odbočce z hlavní silnice dokonce tabuli s počtem obyvatel - malý kovový obdélník s názvem města a počtem obyvatel. 277, stálo na ceduli. Teď už to bylo 276. Zabočili jsme na Main Street, jedinou dlážděnou cestu ve městě, u kulečnickové herny jsme odbočili doleva, po šterkových a hliněných cestách jsme pokračovali o dva bloky dál a potom jsme znovu zatočili doleva.

Samův dům bylo malé, bílé, dvoupodlažní áčko. V místech, kde vítr uvolnil krytinu, dívaly se ze zelené střechy černé obdélníky. Dům byl zvenčí pobit plechy, poznamenanými rezavými skvrnami všude tam, kde stavitel použil levné, nepozinkované hřebíky. Bratři byli uvnitř. Viděli jsme jejich auta, zaparkovaná

Johnson - Připijem si rybou
na trávníku u domu, vedle beček, z nichž šlehaly plameny a stoupal dým, jak v nich spalovali staré krámy ze Samova domu. Vzduch byl vlhký a hustý, prosycený mrznoucím mrholením a kouřem.
Opřel jsem se do dveří a předsíní jsme vešli do domu. Když jsem otevřel dveře do kuchyně, praštila nás do obličeje vlna horka a prachu. Vešli jsme dovnitř a oba jsme se rozkašlali z prachu. Bratr Bob seděl ve velkém, příliš vypočítaném křesle pod oknem. Závěs byl zatažený, aby dovnitř nebylo vidět. Zvedl hlavu, a když Rose kýchl, usmál se na nás přes mohutné, černé vousy.
"Predstavte si, kolik kožních buněk ze Sama a Laverne tady muselo zůstat. Tisíce, miliony, miliardy," prohlásil Bob. Rozkašlali jsme se a on se znovu usmál. "Rádi bychom vám otevřeli okna, ale venku je moc zima."
Ve Washingtonu, v Nebrasce, dokonce i jinde v Jižní Dakotě bylo jaro. Tady, v nadmořské výšce dvou tisíc stop, na nejvyšším místě mezi Missouri a Mississippi, ještě vládla zima.
Venku jsme uslyšeli nějaký hluk.
Vrrrrr
"To snad ne," zděsil se Steve. Stál u kuchyňského stolu a v ruce třímал láhev piva. "Snad už tady není zas."
Bob se vesele ušklíbl. Zavřel jsem oči a začal jsem se modlit. Cítil jsem, jak se kolem mne pomalu usazuje Dakota, zatím jenom první vrstva, a pevně se mne zmocňuje.
Rose přistoupila k manželovi, muška vedle obra. Steve, který byl stejně vysoký jako já, možná dokonce vyšší, pouze zavrtěl hlavou a nasadil útrpný výraz. Rose si nás všechny tři prohlížela a tvářila se nechápavě.
Vrrroum
"Zase," řekl rezignovaně Steve.
Bob se znovu ušklíbl, ale tentokrát to bylo nucené. Rozhlédl jsem se a snažil se vymyslet způsob, jak se z domu rychle dostat ven, aniž by se mi bratři za zbabělý útěk později pomstili.
Ven vedly jenom jedny dveře, a stejně bylo pozdě.
Ticho.
"Co se děje?" zeptala se šeptem Rose. Nervózně se rozhlédla kolem a přitočila se blíž ke Stevovi. Zavrtěl jsem hlavou. Steve zavřel oči, zašklebil se a znovu je otevřel. Bob se do měkkého křesla zabořil ještě hlouběji.
Nejdřív se ozvalo formální zaklepání na dveře, pak jsme uslyšeli, jak se dveře otevírají a vzápětí vstoupil do místnosti Indián. Byl střední postavy, s dlouhými, mastnými černými vlasy staženými do ohonu. Jeho kůže byla měděně hnědá, oči černé a lesklé. Na sobě měl roztrhanou, umaštěnou zelenou vojenskou blůzu a džíny.
"Jak se máte?"
"Dobře, Indiáne," odpověděl Bob. Nezřetelně ukázal směrem ven, zaletěl očima k Rose a usmál se. "Tos přijel na své sekačce?"
"Jupi jo, jasně," řekl hlubokým, chraplavým hlasem, odsekávaným, jako by každá slabika odpadala od britu sekery.
"Ne teréňákem?"
"Ne, ne, na tom ještě makám. Jupí jo, stojí mně za barákem o pár ulic dál," prohlásil. Hluboce, chraplavě se zasmál.
"Víte, Sam byl můj dobrý kamarád, kámoš. Neodkázal mi něco v poslední vůli?"
"Nevíme," odpověděl Steve. Věděl to. Byl vykonavatelem závěti. Ale nechtěl se s Indiánem bavit. Obzvláště, když byl Indián opilý. "Budeš se muset zeptat advokáta."
"Jupí jo, Sam byl kámoš," řekl. Sáh do kapsy a vylovil cigaretu. Pečlivě ji narovnal, ale stejně se ohnula dolů, téměř přelomená v půli bílého papíru. Neurčitě se rozhlédl, všiml si mne a zvedl ke mně oči.
"Ty seš velký zvíře, co?"
"Nazdar, Indiáne," řekl jsem rezignovaně. Usmál se a zakašlal.
"Nebude vám vadit, když si zapálím, nevadí, když si zakouřím?" zeptal se. Nevnímal nás a zapálil si, otázka byla jen formální. Bob se přestal usmívat.
"Nemáme tady popelník," řekl ostře. Indián rukou rozehnal kouř a s Bobovým podrážděním si poradil stejně.
"Nevadí," prohlásil. Zalovil v kapse a vytáhl zelenou bavlněnou rukavici, zčernalou a ztvrdlou skvrnami od oleje a mastnoty. Navlékl si ji na levou ruku a klepal popel do ní. "Jupí jo, Sam byl kámoš. Neodkázal mi něco v poslední vůli?" Stevovi viditelně docházela trpělivost. Bob zavřel oči. Rose mě zatahala za ruku. Sklonil jsem se k ní.
"Má nalakované nehty. Růžovým lakem na nehty. A z vnější strany blůzy má našité ostré náboje od dvaadvacítky. Proč to dělá?"
Pokrčil jsem rameny a narovnal se.

Johnson - Připijem si rybou

Indián dokouřil cigaretu a ještě žhnoucí nedopalek si zastrčil do zadní kapsy kalhot. Pečlivě udělal z popela na dlani úhlednou hromádku, potom otřel ruce o sebe a rozsypal všechnen popel po podlaze.

Bob vstal. Měl dobře přes metr osmdesát a vážil devadesát kilo - a všechno to byly svaly. Vedle mne a Steva vypadal Bob malý. Postavili jsme se všichni tři vedle Indiána a vytvořili živou hradbu. Rose se skrčila za námi.

Indián k nám zvedl kalné oči.

"Jupi jo, Sam byl kamarád."

"My to víme, Indiáne. Víme to."

Couvnuł. My jsme postoupili dopředu. Aniž by došlo k přímému kontaktu, vytlačovali jsme ho pomalým tancem ke dveřím a ven z domu.

"Dělali jste s Teddy Wahfordem poslední dobou se svými vozy nějaké závody?"

zeptal se Bob. Snažil se Indiánovo uvažování něčím zaměstnat, než ho dostaneme z domu.

"Vůbec ne. To Teddyho golfový vozítko na mě nemá nárok," řekl Indián. Zasmál se. O další dva kroky blíž ke dveřím. "Je to pomalá herka."

"Ty sis z ní sundal nože, Indiáne?" zeptal jsem se. Další dva kroky.

"Jupi jo, musel sem," prohlásil Indián. Znovu se zasmál. Jeho hlas byl hluboký, podbarvený hlenem. "Odlítávalo od ní moc kamení. Musel jsem to dát dolů."

"Jezdí ti to bez nožů rychleji?"

"Pomaleji. Nevím proč. Možná je dám zpátky, jestli si Teddy svou káru nějak vylepší."

Konečně dveře.

"Jupi jo, Sam byl kámoš," řekl Indián. Znovu k nám zvedl oči. "Myslíte, že si na mě v závěti vzpomněl?"

"Sbohem, Indiáne."

Protáhl se dveřmi a vyšel zpátky ven, kde zatím začala padat směs mrznoucího deště a sněhu. Rose se dívala z okna, jak Indián nastupuje do svého vozítka a startovacím lankem nahazuje motor.

Vrrroum

Odjel po šterkové cestě pryč.

"Vždyť on jezdí na travní sekačce," konstatovala otevřeně Rose. Bob se ušklíbl.

"Ale ne. To je Indiánovo městské auto."

Indián nám zmizel za rohem a řadou stromů. Zvuk motoru se vytratil.

Pak zazvonil telefon.

Vzal jsem ho. Byl to Indián.

"Hej, frajere, zapomněl jsem ti něco říct," sdělil mi. Přes řev motoru a praskání v mobilu ho skoro nebylo slyšet. "Cosí se na tebe vyptává v kulečnickové herně."

"Cosí. Co to je, cosí?"

"To bych taky rád věděl, sakra. Ale k nikomu ze Summitu to nepatří a kluci a holky už mají trochu vypito. Nevím, co to je, ale jestli chceš, aby to zůstalo vcelku, měl bys tam asi zajet."

"Moc ti děkuju, Indiáne, žeš byl tak hodnej a řekl mi to," odbyl jsem ho sarkasticky. Už mě rozčiloval. "Nepotřebujeme potíže kvůli někomu, kdo sem náhodou zabloudil z nížin. Zastav se tam a řekni jim všem, aby se uklidnili. Hned tam jedu."

"Co když ten cizinec není náš?"

"Tak jim všem řekni, ať to berou tak, že dokud tam nepřijedu, je ten cizinec přítel. A jestli se tomu cizinci něco stane, než tam přijedu, tak se někomu jinému něco stane, až tam přijedu. Jasný?"

"Jasný," řekl. "Nenech na sebe dlouho čekat."

Telefon zmlkl.

Samova kulečnicková herna stála na Main Street, přímo naproti bance. Odjakživa mi to připadalo jako takový zvláštní komentář k velkoleposti a pokleslosti obchodu. V okně blikal Hammův modročervený neon. Vyšel jsem na podestu, rychle jsem přešel botama po kovové hraně škrabáku, abych z nich dostal alespoň to nejhorší bláto, a otevřel jsem dveře.

Vzpomínky na mne dopadly jako těžké kladivo.

U pravé stěny stál tučet těžkých dubových židlí s vysokými opěradly a širokými opěrkami pro ruce, vypadaly jako královský trůn. Dřevo bylo tmavé, skoro až černé a ohlazené, jak se na padesát let používání slušelo. Židle byly pevně spojené řetězy a ještě přišroubované ke stěně, aby je nikdo nemohl vzít a použít při rvačce. Byly cítit vyvětralým pivem, domácí pálenkou a leštidlem na nábytek. Po podlaze byly rozsypané růžové piliny. U dvou kulečnickových stolů, které vévodily středu místnosti, byly nahrnuté do výšky několika palců. Stoly dřepěly v zákrytu za sebou v ose sálu, kuži měly osahanou a rozpraskanou, zelené sukno napjaté a lesklé. Nad každým stolem visela jediná lampa s lacinou imitací

Johnson - Připijem si rybou

Tiffanyho skla a obrovskou žárovkou. Vysoko nad každým stolem se táhl napjatý drát s kotoučky počítadla navěšenými jako korálky na náhrdelníku. Kotoučky se dalo pohnout jedině tak, že se člověk natáhl a postrčil je tágem. Police s tágy a sada náhradních koulí byly schovány za barovým pultem, aby se k nim nemohl dostat nikdo, kdo by hledal zbraň pro rychlé vyřešení svého sporu. Barový pult byla Samova pýcha a radost.

Bylo to rovných třicet stop tmavého dřeva, které vypadalo jako vyřezané z jediného kmene. Dole se kolem celého pultu táhla mosazná tyč pro opření nohou, vždycky vyleštěná tak, že se blýskala. Přes celou levou stěnu bylo dlouhé zrcadlo, jehož spodní okraj zakrývaly řady nedopitých lahví s destiláty.

Za barem stál Chuck. Dělal Samovi barmana vždycky, kam moje paměť sahala, a za celou tu dobu snad vůbec nezestárl. Teď držel v ruce pořádnou palici, lesklou a blyštivou jako jeho plešatá hlava, a se znuřeným výrazem sledoval dění v zadní části sálu. Když se otevřely dveře a vešel jsem, zalétl ke mne pohledem a potom bradou ukázal do zadní části herny.

Za jedním stolem stál Indián, s úzkohrdlou lahví piva v ruce a s úsměvem na tváři. Když mě uviděl, potlačil úsměv a snažil se vypadat vážně.

První měl proti sobě tři opilce, dva muže a jednu ženu. Krčil se, kápi měl ohrnutou, čenich vystrčený, paže uvolněné a zvednuté. Viděl jsem, jak střídavě vystřkuje a schovává drápy.

Opilá žena měla v pravé ruce nůž, vypadal jako vystřelovací. Předstírala útok, přehodila si nůž do levé ruky a sekla. První zachytil čepel svým hábitem, odmrští ji, skoro až pohrdavě, a pohotově udeřil ženu do ramene.

Žena se otočila, zavrávala a ztratila rovnováhu. Vypadala zarputile. Rychle se rozhlédla a vrhla se po Indiánově lahvi. Indián se zatvářil, jako by se chtěl bránit, a začal před ní i se židlí couvat.

"Na to zapomeň, Dove," řekl. Držel láhev tak, aby na ni nemohla dosáhnout.

"Žádný rozbíjení lahví v herně. Znáš Samovy pravidla. Tuhle stejně nemůžeš dostat. Ještě není dopitá. Zapomeň -"

"Co se tady sakra děje?" zařval jsem rotmistrovským hlasem.

Všichni znehybněli.

Sáhl jsem za barpult, vzal si od Chucka palici a cestou na druhý konec baru jsem s ní několikrát zlehka poklepal o ruku. Indián rychle vyskočil a postavil se za mne.

Dove a ostatní dva opilci ke mně zvedli oči a neřekli nic. První se napřímil a mlčky stál na místě.

"Chucku!" zvolal jsem, nespouštěje oči z Dove. "Dej tady každému z mých přátel pivo."

Po třech pivech jsme s Dove a jejími přáteli seděli u jednoho stolu. Ještě jedno kolo, včetně jednoho piva pro mne, jednoho pro Indiána a zelené pro Prvního, a byli z nás nejlepší kamarádi.

"My jsme nevěděli, že patří k tobě, Tony," řekla Dove. Polovinu piva si nalila do krku, druhou polovinu si rozlila po bradě. Otřela si rty do rukávu. Dal jsem Chuckovi znamení, aby jí přinesl další. "Říkali jsme si, že nevypadá, že by k někomu z našich patřil. Říkali jsme si, že si s ním trochu pohrajem."

"Udělalí jste to dobře," konejšil jsem ji. "Je důležité dávat na takové věci pozor. Co kdyby se objevili nižňáci. Nepatří k nám, ale je to přítel."

"Jak je přítel, tak je to fajn," prohlásila Dove, pohupující hlavou. "Jestli je dost dobrej pro tebe, je dost dobrej pro nás."

"Toho si cením. Vážně, Dove. Dojala jsi mě. Vážně. A proto řeknu Chuckovi, aby ti nepřestával nosit pivo." Vstal jsem a ukázal jsem Indiánovi a Prvnímu, aby se také zvedli. "Ale bacha, jenom dnes. Zato dnes můžete vypít, kolik budete chtít."

Doprovázení radostnými projevy Dove a jejích přátel, přesunuli jsme se do maličké kanceláře za barem. Okamžitě jsem padl do zeleného koženkového křesla za stolem. První se usadil do křesla pro návštěvy, dřevěného, s vysokým opěradlem a zaprášeným bílým sedátkem. Indián stál.

"Indiáne, pusť do oběhu, že tady První," ukázal jsem na mimozemšťana, "je přítel. Nestojím o žádné další incidenty s podobnými lidmi, jako je Dove. Jednou je to náhoda, to se stát může a já to chápu. Podruhé je to úmysl a budu to považovat za útok na své lidi. Rozumíš?"

"Jasně, Tony. Řeknu to lidem. Je to přítel, a ty chceš, aby měl pokoj," řekl Indián. Přikývl jsem.

"A chci, aby byl pod ochranou, dokud tady bude," doplnil jsem. "Chci, aby sis to vzal osobně na starost."

Indián sklopil oči k poloprázdné lahvi piva. V jednu chvíli to vypadalo, jako by se mu ve tváři mihlo něco jako stud.

"Nevím, ale možná na to nejsem ten nejlepší, Tony. Myslím, že už nejsem, co jsem

býval," vysoukal ze sebe pomalu.

"Já tě o to nežádám, Indiáne. Říkám ti to. Potřebuješ se najíst a vyspat. Řekni Chuckovi, ať ti dá domů něco, aby ses spravil. Vypadáš hrozně."

Otevřel dveře a chystal se odejít.

Zaváhal jsem.

"Dnes večer to byla dobrá práce, Indiáne. Jako za starých časů."

"Fakt?" zeptal se a obličej se mu viditelně rozzářil.

"Fakt."

Zavřel za sebou a nový úsměv si odnesl s sebou. Otočil jsem se zpátky k Prvnímu.

"Proboha, vy to člověku dovedete zavařit."

"Také jsem rád, že vás vidím," odvětil První hlubokým, unaveným hlasem.

S povzdechem jsem zavrtěl hlavou.

"Co tady děláte, pane velvyslance?"

"Hledám ochranu. Někdo se mne pokusil zabít."

Málem jsem se rozesmál, když jsem si vzpomněl na Dove, ale pak jsem pochopil, že mluví vážně.

"Pane velvyslance-"

"První," přerušil mne. "Říkejte mi První."

"První," pokračoval jsem po krátké odmlce. "Toho střelce z hlavního města jsme zadrželi a sbalili jsme jeho síť. V tuto chvíli je to pravděpodobně nejbezpečnější-"

"Vy mi nerozumíte," skočil mi do řeč. "Já nemluvím o tom pokusu na Zemi. Někdo se mě pokusil zabít na lodi."

Loď byla obrovský válec, větší než Ceres, o hmotností menší, než kdyby byl z vody. Podle toho jsme poznali, že je dutý. Kolik miliard asi žilo uvnitř? Nikdo to nevěděl. Žádný člověk na palubě ještě nebyl.

Věděl jsem jenom to, že na noční obloze loď zakrývala až příliš mnoho hvězd a pořádně mě děsila.

"Po poslední sérii jednání v New Yorku jsem letěl zpátky na loď," prohlásil První. Upil z nové sklenky zelené, kterou jsem mu objednal u baru. Sám jsem popíjel skotskou.

"Když jsem se dostal z atmosféry do kosmického prostoru, mému kluzáku přestal fungovat systém podpory životních funkcí. Zkusil jsem přivolat pomoc, ale i komunikační systém byl mimo provoz. Teplota uvnitř kluzáku začala rychle stoupat a já se bez podpůrného systému neměl jak tepla zbavit," řekl. Usrkl ze sklenice.

"Nepomatuji si, že by k podobné nehodě někdy došlo. A to jsem tak starý, že si pamatuji, jak to bylo, když loď naposledy objevila inteligentní bytosti obývající planetu. Právě teď, z ničeho nic, že by vypověděly oba systémy? Zároveň? A zrovna mému kluzáku? V tu nejhorší možnou chvíli? Věřím, že vesmír je zvrácený a smůla všudypřítomná. Ale v tomto případě bych si dovolil pochybovat o chaosu a podezřívát příčinnou souvislost."

"Přesto jste stále naživu," připomněl jsem.

"Katapultoval jsem se. Tajná varianta, pro kterou jsem se připravil ještě před zahájením jednání."

"Kdybychom náhodou nechovali přátelské úmysly," poznamenal jsem mrzutě.

"Jsem starý," řekl První. "Mnohem, mnohem starší než vy. To, že se mi to podařilo, není náhoda."

Okna kanceláře rachotila ve větru. Vyhlédl jsem ven. Voda a led padat přestaly a teplota se možná vyhoupla alespoň několik málo stupňů nad nulu. Obloha byla stále zatažena těžkými, šedými mračky, ale byly o něco světlejší, řidší.

Někde nad nimi čekalo slunce.

"Proč jste tady?"

"Než jsem odletěl zpátky na loď, zeptal jsem se na vás. Řekli mi o vaší rezignaci. Agentka Carole mi také řekla, kde se pohřeb koná, abych mohl vyjádřit náležitou soustrast. Měl jsem polohu u sebe, a tak jsem ji zadal do zadíraného, modulu. O zbytek se postaral počítač."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Ne, První. Mne nezajímá, jak jste se sem dostal. Chci vědět, proč jste tady," řekl jsem. "Kdybyste požádal Carole, zařídila by vám ochranu, o jaké se vám nikdy nesnilo. Ale já? Já vás neochráním ani před barovou bitkou na nože."

Dopil sklenku a odložil ji stranou.

"Po té střelbě jsem vás přijal za člena svého rodu. Přijal jste to a obezřetně jste se vyjádřil, že já členem vašeho rodu nejsem, ale dokud tady budu, jsem přítelem vašeho rodu a jsem pod vaší ochranou," připomněl mi. Zešíroka rozpráhl ruce. "Kde jinde bych byl ve větším bezpečí než s vámi?"

K čertu se všemi rody, blesklo mi hlavou. K čertu se všemi vládami.

A k čertu s mou užvaněnou hubou.

"Proč by vás někdo z lodi chtěl zabít?" zeptal jsem

se.

První vstal a přešel k oknu. Dům, který stál vedle kulečnickové herny, byl obchod s krmivem, a Claire chovala ve výběhu za domem buldoky.

Jako děti jsme si se zvířaty chodili hrát a pomáhali jsme s jejich čištěním a uklízením výběhu. Byli to velcí, hloupí, přátelští psi s obrovskými prackami a ušima a těmi nejšerednějšími obličejí, jaké jsme kdy viděli. Lezli na nás, tahali nás za oblečení, abychom si jich všímali, dělali v podstatě všechno, co takové buldočí štěně může dělat.

Claire nám za to platila čtvrtákem, ale měli jsme ty psy rádi a když měla hluboko do kapsy, klidně jsme pracovali i za cukroví. Jednou si Steve obzvlášť oblíbil jedno mrně. Byli pořád spolu a skončilo to tím, že když se jednou Claire nedívala, Steve propašoval štěně z výběhu ven.

Pak se jednou Steve přišel na kamaráda podívat a zjistil, že je pryč. Prodaný. Claire se mu snažila vysvětlit, že ji to mrzí, že je to pro ni obchod, ale on to nepochopil. Nakonec mu přidala cukroví a čtvrtáky, ale stejně celou cestu domů utíkal a po tváři se mu kutálely slzy.

Dal to všechno Bobovi a mně a ke Claire už nikdy nešel.

"Můj druh není na lodi sám," řekl První. "A můj rod není jediným rodem mého druhu. Pokaždé, když najdeme novou planetu s něčím, o co máme zájem, některé skupiny na palubě lodi tím získají a některé ztratí. Loď jako celek získává. Ale skupinám, které ztrácejí, to nijak neulehčuje život."

"Tentokrát jsou potenciální zisky větší než obvykle," zkusil jsem hádat. "Proto i ztráty budou větší než obvykle."

"Rozumíte tomu," řekl První.

"A co s tím hodláte dělat?"

Ustoupil od okna a vrátil se ke své židli, takže moje instinkty tělesného strážce si mohly odpočinout.

"Mám od vašich lidí nový návrh," řekl. "A musím jít na pohřeb. O jednom budu přemýšlet, toho druhého se zúčastním."

"Zavolám Carole," řekl jsem automaticky. Pak jsem se zarazil.

"Kdo ví, že tady jste?" zeptal jsem se.

"Nemám tušení," odvětil. "Zatím nikdo. Ale moji lidé najdou prázdný kluzák a vzkaz, který jsem tam nechal a zmínil v něm svá podezření. Začnou pátrat po mně nebo po mém těle."

Dopil jsem skotskou.

"Musím Sama pohřbit," řekl jsem tvrdohlavě. "Kdybych zavolaal Carole, nižňáci se na nás slétnou jako vosy."

"A lidi z lodi také," dodal První. "Moji přátelé i ti, kteří se mě pokusili zabít."

Nejnovější nápor větru rozechvěl okna. Uslyšel jsem bubnování, jak na okno naráží mrznoucí déšť.

"Přivezl jste si nějaké pohřební šaty?"

Když jsme byli malí, ještě než se narodil Sam, naše rodina bydlela v Samově domě. Dole byla kuchyně, koupelna, obývací pokoj a ložnice Sama a Laverne. Nahoře byly dva malé pokojíky.

Pamatoval jsem si, že schody byly vysoké a špatně se po nich lezlo, a tentokrát mne vzpomínka z dětství neklamala. Schody byly skutečně prudké skoro jako žebřík, ale První po nich rychle vylezl. Stoupal jsem pomaleji, se skloněnou hlavou, abych se neuhodil o dveře nebo o strop.

První si vybral pokoj napravo. Pokoj na levé straně beze zbytku vyplňovala obrovská stříbřitá venkovní televizní anténa. První se zastavil a prohlédl si ji.

"Spojení?"

"Zábava," řekl jsem. "Pouze příjem."

"Nefungovalo by to lépe na střeše domu?" zeptal se První.

"Sam to chtěl mít tady, aby si na to mohl sáhnout," odvětil jsem.

Steve a Rose spali v ložnici v přízemí. Bob se rozložil v kuchyni. První zabral patro a na mne zůstala pohovka v obývací.

Další den ráno jsme byli za svítání už vzhůru a v pohybu. Steve nachystal všem snídani: míchaná vejčička s americkým sýrem, silnými plátky slaniny a bagety, rohlíky ve tvaru prstence. První si od všeho udělal test na alergen a potom si ke svým železným zásobám vzal suchý bagel.

Bob dojedl, co měl na talíři, pak talíř odstrčil a podíval se na Prvního.

"Tak co se bude dít dnes?" zeptal se.

Dopil jsem pomerančový džus a odložil talíř vedle výlevky. Steve dojídal zbytky z pánve a Rose pomalu upíjela kávu.

"Dnes pochováme Sama," řekl jsem.

"To víme," odvětil netrpělivě Bob. "Zajedeš pro Estepský odznak?"

"Asi nemám moc na vybranou, co?" zeptal jsem se. Bob pokrčil rameny a znovu se zahleděl na Prvního.

"Vždycky se nějaké možnosti najdou. Nemusí se ti líbit, ale vždycky se nějaké najdou," prohlásil Bob. "Odznak by na pohřbu měl být. Vždycky je u toho, jak se pohřbívá nejstarší, než jej dostane nový nejstarší."

"Zajedeme k Olymu a vyzvedneme ho," rozhodl jsem. "Kdyby skutečně někdo chtěl velvyslance hledat, přijede nejdřív sem. Mohlo by se hodit být někde jinde." Bob se ušklíbl.

"Copak si o tvém kamarádovi asi pomyslí Oly?"

Steve si odfrkl.

"Když tam přijdete vy dva, Oly si nejspíš vůbec nevšimne ničeho neobvyklého," řekl znechuceně.

"Oly není tak špatný," hájil jsem ho.

Bob a Steve se na mne podívali a usmáli se. Bob se odstrčil od stolu a vstal.

"My tady zatím všechno připravíme. Stačí, když přijdeš na hřbitov několik minut před začátkem," řekl Bob. Přikývl jsem a dal jsem Prvnímu znamení, aby šel za mnou. V předsíni mi Bob poklepal na rameno.

"Steve a já seženeme chlapce a děvčata a promluvíme si s nimi," řekl potichu.

"Spousta očí bude hlídat, jestli ve městě není někdo cizí."

"Hřbitov je strašně liduprázdné místo. Spousta otevřeného prostoru, kromě té strany, kde je les," poznamenal jsem.

"V lese se dá snadno schovat," přisvědčil Bob. "Nebo na kopci ve strništi."

"Zařídíš to?"

"Jako by se stalo."

Vzali jsme si s Prvním auto, kterým jsme do Summitu přijeli já a Rose. Byl to další tmavý, deštivý den, dokonalý na pohřeb. Přesto jsem ještě ztmavil tónování oken, aby zvenčí bylo ještě míň vidět dovnitř.

Zabočili jsme doprava a potom doleva. Mlčky jsme projížděli holými kopci na jih od města, mezi polí používanými jen jako pastviny. Rostlo na nich sice jen kamení, ale úroda byla znamenitá.

To kamení mi připomnělo Washington. Vzpomněl jsem si na párty v Georgetownu, v jednom z těch tolik diskretních městských domů nedaleko univerzity. Vzadu, za všemi bezpečnostními dveřmi, starobylym nábytkem a větším množstvím snobů, než jsem v tu chvíli dokázal vydržet, bylo maličké nádvoří. Prchl jsem tam i se sklenkou skotské, abych unikl příliš agresivní dceři nějakého byrokrata.

Potom jsem našel ten kámen.

Nic zvláštního, jenom nevelký šedý valoun, přibližně dvakrát větší než basketbalový míč, černě a stříbřitě tečkovaný. Někdo ho zasadil k trpasličí vrbě u jezírka. Kámen, mnohokrát převalený a ohlazený ledovcem, který jej stvořil, svažovala tříšť z malého vodopádu. Přejel jsem po něm rukama a najednou jsem si uvědomil, že se mi stýská po domově.

Teď jsme projížděli kolem nesčetného bohatství takových dekorativních kamenů, vyčnívajících z polí, svezných na hromady, odvalených, aby nepřekážely.

Prohlížel jsem si všechno kolem sebe, déšť, mokřiny, holé kopce a skály, a usmíval jsem se. Ten kámen patřil sem, ne do nějaké dekorativní zahrady, a možná sem nepatřil pouze on.

Přejeli jsme hřbetnici a na nejvyšším místě jsem zastavil. Zaparkoval jsem auto a začal jsem se soukat ven. První začal vystupovat také. Dotkl jsem se ho.

"Vy zůstaňte uvnitř," řekl jsem. "Hned jsem zpátky."

Několik minut jsem postál na hřebeni, rysujícím se na pozadí šedé oblohy. Summit Lake bývalo kdysi stejné pole jako každé jiné z tisícovky polí na starých kmenových územích. Jednoho dne, alespoň tak mi to vyprávěl Sam, se nějaký pitomec probudil, vzal si do hlavy, že není v Dakotě, ale v Iowě, a rozhodl se, že zkusí tu dobrou buvolí půdu zorat. Místo toho, aby v hlíně vyoral rovnou, čistou brázdou, však narazil na kámen. Když pak balvan ze země vyprostil, zjistil, že to byl kámen na prameni.

Dnes vyplňovalo Summit Lake celou prohlubeň, nějaké tři čtyři čtvereční míle plochy. Prázdnostu táhlých, trávou porostlých kopců teď rušilo jen několik neudržovaných stromů.

Jezero nebylo zakresleno na žádných mapách, okresních, státních ani federálních. Ten, kdo věděl, kde je má hledat, je našel. A nižňák? Co by tady pohledával?

Uspokojený tím, že jsem Olymu dal dost času, aby viděl, kdo přijíždí, nasedl jsem zpátky do auta a rozjel se po cestě dolů k jeho chatrči, která stála hned vedle betonového mola.

Oly seděl venku na lavičce přistrčené k domku. Když auto zastavilo, zvedl hlavu. V ruce měl nůž a kus dřeva.

"On je sochař?" zeptal se První. Zavrtěl jsem hlavou a ukázal jsem na hromadu odřezků povalujících se na zemi kolem Olyho.

Johnson - Připijem si rybou

"Prostě rád vyřezává. Vezme si velký kus dřeva a udělá z něho spoustu maličkých. Potom si vezme další velký kus a začne znovu."

"Proč?" nechápal První.

Zhluboka jsem se nadechl. Chtěl jsem to mít co nejdřív za sebou a sebekratší chvíle, kterou jsme trávili venku, kde Prvního mohl zahlédnout někdo jiný, mi nedělala žádnou radost.

"Oly býval nejlepším řezbářem v této části státu," řekl jsem. "Když vzal do ruky nůž, bylo to, jako by čaroval. Dnes trpí těžkou artritidou a nemá už v prstech takový cit. Čaruje pořád, ale jenom v duchu. Proto dřevo opracovává a v duchu stále vidí výslednou řezbu."

"Zatímco my ostatní vidíme pouze hobliny," prohlásil První.

"To je náš problém, ne jeho," odpověděl jsem pohotově. "Možná nevíme, jak se správně dívat. Ale teď už pojďme. Nemáme zas tolik času."

Vystoupili jsme z auta a došli k Olymu. Podíval se nejdřív na mne, potom na Prvního a pak zpátky na mne. Potom se vrátil pohledem ke svému dřevu.

Lavička byla ze starého, vodou vyplaveného, kmene, šedivého, otlučeného a pokrouceného, jednoduše přitesaného sekerou, aby vznikl rovný povrch. Aby dřevo dostal nad zem, podepřel je Oly dvěma starými, černými, umělohmotnými kbelíky na návnadu.

Posadil jsem se z jedné strany Olyho a pokynul jsem Prvnímu, aby se posadil z druhé. Chvíli jsme seděli mlčky a upírali oči do temné hladiny.

Summit Lake bylo jako mapa, když člověk věděl, jak v něm číst. Malé, zešikmené vlny uprostřed, kde bylo jezero nejhlubší, zdánlivě bezzubé. Vyšší, užší vlny s hřebínkem bílé pěny a zelenou vodou, průhlednou téměř jako sklo, v blízkosti břehu a tam, kde svah zabíhal pod hladinu.

Ryby, které v jezeře žily, si vybíraly různou vodu a různé úkryty. Dobrý rybář se dokázal na jezero podívat, na jeho vlny a barvu, a podle toho v duchu nakreslit mapu, jak vypadá dno. Dobrý rybář věděl, že okoun má rád takovou vodu a štika zase takovou. Vrankami se to hemžilo nad útesy, okounům se líbila místa, kde hladinou pronikaly větve odumřelých, před mnoha lety zaplavených stromů. Sam říkával, že svět je jako jezero a lidé v něm jsou jako ryby. Většina lidí projde životem, a přitom vlastně ani nechápou, co se skutečně děje. Je málo těch, kteří se dokážou postavit mimo svět a skutečně jej spatřit a pochopit. Tvrdil, že Oly mezi nimi patří k nejlepším.

Zvyk si žádal, abych při setkání s Olym promluvil jako první.

"Tak jak berou ryby, Oly?"

Řízl nožem a na zem dopadla zkroucená hoblina.

"Někdy hůř, někdy líp," odpověděl.

"Jasně," řekl jsem. "Rozumím."

"Vrátil ses kvůli Samovi," řekl Oly. K hromadě na zemi přibyla další hoblina.

"Někteří lidé říkali, že se nevrátíš. Někteří lidé říkali, že už nejsi náš, říkali, že už se k nám dokonce nechceš znát."

"Říkat to můžou," odpověděl jsem. "Lidi můžou říkat, co chtějí. Ale já jsem se vrátil."

Oly byl starší než Sam, tak starý, že dokonce i jeho vnuci byli starší než bratři a já. Zuby měl zčernalé a většina mu jich chyběla, vlasy měl řídké a tuhou kůží na hlavě mu pokrývaly hnědé stařecké skvrny.

Ale oči měl pronikavé a říkalo se, že mu neunikne nic, co se v Summitu stane.

"Přivezl jsi na pohřeb nižňáka," řekl Oly.

"To je Rose, Stevova žena," vysvětlil jsem. "Má už malou holčičku."

"Tak Steve má dítě," řekl Oly a zavrtěl hlavou. "Byl to takový legrační chlapeček. Vypadal jako káčátko. A teď už má vlastní dítě. Zvláštní."

Zkusil jsem si Steva, vysokého skoro dva metry a dost silného, aby při práci coby respirační terapeut dokázal zlomit žebra, představit jako malé dítě, které vypadá jako káčátko. Pro sebe jsem se usmál.

"Rád bych ti představil Prvního," řekl jsem. "Přišel shora."

Oly přikývl.

"Něco se ke mně doneslo," přiznal. "Je to přítel?"

"Dal jsem mu své slovo."

"To mužeš, když je teď Sam mrtvý," řekl Oly. Zvedl ke mně oči. "Slyšel jsem, jak sis včera večer poradil s Dove."

"Dove a chlapeci se chtěli trochu pobavit," řekl jsem s nepříjemným pocitem.

"Zvládl jsi to dobře," ujistil mne Oly.

Naposledy do dřeva řízl, kriticky zhodnotil výsledek, potom kapesní nůž zavřel a strčil si ho do kapsy. Vstal a obrátil se k Prvnímu.

"Přicházíte s dobrým doporučením," řekl a cukl hlavou dozadu, přes rameno, směrem ke mně.

"Vynasnažím se," odpověděl První.

"Je to dobrý člověk," pokračoval Oly. Přísně si Prvního prohlížel. "Nepokazte ho."

Oly se otočil a pevným, elegantním krokem odešel do své chatrče. První a já jsme tam stáli a čekali.

Oly byl za minutu zpátky. V jedné ruce držel přibližně stopu dlouhý balíček omotaný nepromokavým plátnem a převázaný kusem lana ze surové kůže. Ve druhé nesl zavařovací sklenici. Balíček mi podal a uvolněnou rukou odšrouboval víko sklenice.

"Ráno se tady zastavil Limbo," obrátil se ke mně Oly. "Říkal, že našel stopy, jaké tady v kraji ještě nikdy neviděl. Vypadaly jako stopy po botách, ale takové boty nikdy neviděl."

Oba jsme se podívali k zemi na nohy Prvního. Jeho boty byly stejně široké jako dlouhé, se třemi velkými vybouleninami na místě lidských prstů. Nepřicházelo v úvahu, že by si jeho nohu mohl někdo splést s naší.

"Našel stopy všude kolem jakéhosi kovového torpéda, které někdo schoval do křoví," pokračoval Oly. "Limbo říkal, že zvenčí bylo na tom kovu něco napsané, ale nemohl nic z toho přečíst."

"Po přistání jsem svůj záchranný modul ukryl. Doufám, že jsem na jeho farmě nikomu neublížil," řekl První.

"A odtamtud jste šel rovnou na západ do města?" zeptal jsem se.

"Na jih," opravil mě. "Můj oděv má do jisté míry maskovací schopnosti, a kromě toho se dovedeme docela dobře pohybovat, aniž by nás někdo spatřil."

Oly se na mě podíval a usmál se. Přes obličej se mu táhl tenký šrám. Limbova farma byla na východ od města. Takže buď První lhal, když říkal, že šel do města jižním směrem, nebo kolem města slídlil někdo jiný. Lež se dala až příliš snadno odhalit, stačilo prohledat křoví na sever od města, jestli je tam schovaná další loď, takže jsem musel předpokládat, že máme dalšího hosta.

"Myslím, že se potřebujeme napít," prohlásil Oly. Sáh do sklenice, zalovil v ní prsty a vytáhl celou rybí kostru, s hlavou a vším ostatním. Hodil ji na zem, potom přitiskl sklenici ke rtům a začal hlubokými doušky pít. Ohryzek mu při tom poskakoval nahoru a dolů jako píst.

Sklenice byla ze starého, zašlého skla, hustě zdobeného kudrlinkami a dekorativními nápisy. Nahoře jsem viděl čirou tekutinu, na dně bílé částičky kalu, které tančily a mihotaly se olejnatým, odraženým světlem. Z vůně, směsice ryb, koření, nálevu a čistého alkoholu, mi do očí vhrkly slzy.

Trochu jsem usrkl.

Sedlina byla jemná a sametová, s náznakem skořice a bobkového listu korunujících plnou rybí chuť. Štika, usoudil jsem. Potom došlo na ocet. Měl jsem pocit, jako by mi někdo rozřízl ústa. A nakonec alkohol, který jako by mi nadzvedl temeno hlavy a nechal uvnitř zavířit chladivý vítr.

Podal jsem sklenici Olymu a ten ji předal Prvnímu. První se na sklenici nechápavě podíval a dotkl se jí svým analyzátozem alergenů. Vytřeštil oči na displej, jako by výsledkům nedokázal věřit, a analyzátor zase schoval. Vzal sklenici do dlouhých, vyzáblých prstů a váhavě upil. Na okamžik zavřel oči. Oly se na něho usmál. První otevřel oči a podal sklenici Olymu.

"Dobré," pronesl chrčivým, nakráplým hlasem. "Znamenité. Takto konzervujete chycené ryby?"

"Oly ryby nechytá," upřesnil jsem. "Lidé mu nosí ryby, které chytanou, ale nechytají." Otočil jsem se k Olymu. "Kdo má dnes palírnu? Nenašel jsem v tom chuť domácí pálenky."

"Ptáš se jako člověk od vlády nebo jako jeden z nás?" zeptal se Oly.

"Ptám se sám za sebe," odvětil jsem. "Člověk od vlády dal výpověď, aby mohl přijet na pohřeb."

Oly přikývl a zatvářil se souhlasně. V okolí Summitu se nenašlo mnoho lidí, kteří by vládu nějak zvláště milovali. Tím, že jsem odešel do Washingtonu, jsem hodně respektu ztratil. Když mě poprvé postřelili, získal jsem většinu zpátky, ale byl to drahý způsob, jak si zajistit vážnost.

"Tahle várka je z nové palírny, kterou má Flipper," řekl Oly. Kriticky pohlédl do sklenice. "Je to už několik let, co jsem tu sklenici zavřel. Chtěl jsem se podívat, jak zraje."

"Není špatná," řekl jsem.

"Ale taky to ještě není ono," zabručel Oly. "Ten kluk si se starým receptem pořád zkouší nějak hrát. Prostě mu nedá, nechat to tak. To je pak těžký, naložit dobrou rybu, když nevíš, jak bude pálenka chutnat. Tyhle věci musí jedna k druhé sednout."

"Občas nemusí být změna na škodu," poznamenal jsem.

"S tím na mě nechoď," varoval mě Oly. "Změny chodí dost rychle, i když jim člověk nepomáhá."

Johnson - Připijem si rybou

"Co Sam?" zeptal se První. "Chytil ryby?"

"Sam? Ten měl políчено na všechno možný. Jo, Sam byl skvělejší rybář. Chytil ryby v jednom kuse, ale jíst je nechtěl. Dělal mu radost to, že je chytá a může si s nima dělat, co chce," řekl Oly a usmál se. "Něco podobných dělal s lidma. Měl na ně políчено, úplně stejně jako na ryby. Nikdy nevěděl, co chytí, ale bavilo ho to. Se mnou je to jiný. Já ryby chytám nerad, ale rád se o ně starám potom. A stejně s lidma. Sam a já jsme byli jako dvě strany zrcadla, jedna tvář, která se dívá do zrcadla a druhá, která se dívá ven."

Svět je jako jezero a Sam a Oly sedí na břehu, povídají si, smějí se a pozorují hladinu...

"Dám rybu do sklenice, přidám pálenku, koření a kapku nálevu. Potom to nechám několik roků ležet. Líp se mi to pak jí, s mýma dásněma." Oly se znovu usmál, aby ukázal, jak málo má zubů.

"Na lodi jsou lidé, kteří by vám za jednu takovou sklenici dobře zaplatili," řekl První.

"O penězích si vždycky rád promluví," odvětil Oly. Vrátil sklenici Prvnímu.

"Dejte si ještě a pak si promluvíme."

Nechal jsem je chvíli o samotě a odnesl jsem balíček z nepromokavého plátna do auta. Tam jsem opatrně povolil řemínek a rozbil plátno.

Estepský odznak tvořily dvě kosti poseté černými skvrnkami, jak byly staré.

Vypadaly jako stehenní kosti nějakého zvířete, většího než králík, ale menšího než srnec, v první chvíli jsem to nedokázal zařadit. Sáh jsem si na ně, přejel jsem po nich prstem nahoru a dolů, zkusil jsem na omak hladký povrch s jamkami a rýhami. Potom jsem uzlík znovu zavázal a pečlivě uložil na zadní sedadlo.

Sam o našem rodovém odznaku nikdy moc nemluvil; jen tolik, abych pochopil, že je to něco důležitého. Jednou za rok, při Ořechové slavnosti Orville knoba, velké oslavě těsně před silvestrem, byl odznak vystavován na stole potaženém trpytivě bílým ubrusem. Stůl vždycky zastrčili někde do kouta, aby nepřekážel, ale bylo ho vidět. Jeden rok jsem seděl celou noc vedle Sama, nosil jsem mu jídlo a pití, poslouchal jsem a dával pozor.

Viděl jsem, jak členové rodu po jednom přicházejí ke stolu a klopí oči k odznaku. Sam vždycky chvíli počkal, pak se předklonil a každému něco tiše řekl.

Lidé poslouchali, přikyvovali a usmívali se, nebo se tiše svěřovali s nějakým problémem, s nímž si nedokázali poradit. Potom položili na stůl vedle odznaku několik dolarů a odešli. Když byli pryč, vzal jsem peníze a dal je do trezoru pod Samovou židlí.

Věděl jsem, že v několika dalších dnech se Sam bude problémy těchto lidí zabývat. Možná je vyřeší a možná ne. Nic nebylo dokonalé, dokonce ani odznak, ale jako symbol měl pro nás obrovskou moc. Pro všechny ostatní to byla jen hromádka starých kostí.

Věděl jsem, co teď musím udělat, a mrzelo mě, že s Oly nemůžu vypít víc ryb, abych si dodal kuráže. Nakonec jsem si slíbil, že si to vynahradím někdy v budoucnu, vytáhl jsem mobilní telefon a zavolal Carole.

Její osobní sekretárka byla stará známá, která své telefony brala osobně, místo aby je třídila hlasovou poštou, a tak jsem zvolil číslo na ni. Telefon zazvonil dvakrát a Phyllis ho vzala.

"Ochranná služba."

"Ahoj, Phyllis. To jsem já."

"Tony!" řekla. Mile. "Ráda tě zase slyším. Už teď se mi po tobě stýská."

"Phyllis, neznám v ochrance nikoho, kdo by dovedl lhát líp než ty," oplatil jsem jí hravě. "Vždyť jsem pryč teprve dva dny."

"Dva dlouhé dny. Dva mimořádně dlouhé dny."

"Dal jsem výpověď, Phyllis. Už se nevrátím. Raději se s tím smír."

"Ona potřebuje, aby ses vrátil, Tony. Situace není nejlepší."

"Já vím," řekl jsem. "Dokonce víc, než si myslíš. Je u sebe?"

"Zmáčkni dvojku."

Ohlédl jsem se, co se děje na verandě. Na zemi stály tři otevřené sklenice.

Další držel Oly v ruce a První ji zkoušel svým analyzátozem.

"Tony? Kde jsi? Tady je hotové peklo," přivítala mě Carole. Její hlas zněl vyrovnaně a výkonně, jen s malým náznakem zoufalství.

"Jsem ještě v Dakotě. Pohřeb je dnes odpoledne."

"Máme potíže, Tony," přiznala Carole. "Mimozemšťanka, kterou jsme ještě neviděli, z druhu, s nímž jsme se ještě nikdy nesetkali, je tady dole a jedná s prezidentem."

Sám pro sebe jsem přikývl.

"Vsadím se, že mluví jinak než velvyslanec," řekl jsem.

Na druhém konci linky bylo ticho.

"Máš pravdu, nemluví jako velvyslanec. Spíš jako generál než velvyslanec. Tvrdí,

Johnson - Připijem si rybou

že První zmizel. Myslí si, že ho máme my, a chtějí, abychom jim ho vrátili. Vznášejí požadavky a skrytě nám vyhrožují. O obchodu už nikdo nemluví. Musíme najít Prvního."

"Já vím, kde je," řekl jsem.

"Kde?"

"Nějakých padesát yardů ode mne, popíjí s jedním starým přítelem."

"Mluv, Tony. Řekni mi, co se děje," vyzvala mě Carole.

Stručně jsem jí vysvětlil situaci, jako bych podával hlášení o nějakém běžném úkolu. Jediné, co jsem slyšel, když jsem domluvil, bylo její tiché dýchání do telefonu.

Ohlédl jsem se po Olym a Prvním. Každý držel v ruce jednu sklenici a usrkával. Potom je odložili, chvíli se dohadovali, potom se chopili další sklenice a napili se. Vypadalo to jako dakotská verze ochutnávky vín.

"Chci, abys ho tam držel a dával na něho pozor, dokud nepřijedu. Skočím na tryskák v Andrews a za pár hodin jsem tam."

Rozesmál jsem se.

"Co je na tom tak legračního?" utrhla se.

"Můžeš mi říct, kam poletíš? Do Farga? Sioux Falls? Minneapolisu? To jsou nejbližší města, která mají dost velké letiště, aby tam mohlo přistát alespoň to nejmenší proudové letadlo."

"Tak poletím tam."

"A pak pojeděš autem," řekl jsem a najednou jsem zvažněl. "Pojeděš několik hodin. A pak sem přijedeš, s kolonou limuzín a nákladáků a bůhví čím ještě."

"Tobě to vadí?"

"My si tady na severu na cizince nepotrpíme, Carole. Říkáme jim nižňáci, lidé, kteří nežijí v kopcích. Jestli sem tak vtrhneš, bez pozvání, jako nějaká invazní jednotka, může se stát, že si někdo víc vypije a pak začne střílet. Možná na tebe. Možná na Prvního, protože to byl on, kdo sem cizáky přivedl."

"To by se nikdo neodvážil," řekla nejistě.

Povzdychl jsem si.

"Carole, tady nahoře je město, kde byl za bílého dne přímo na Main Street zastřelen jeden muž. Kolem bylo na sto svědků. Nikdo toho chlapa neměl moc rád, a jeho smrt ukončila dlouhý spor mezi dvěma rody. Všichni byli s výsledkem docela spokojeni. Pak se tu objevilo deset maršálů, kteří přišli prosadit nižňácký zákon. Bylo velice pravděpodobné, že kdyby někoho zavřeli, kohokoli, mezi těmi dvěma rody by všechno začalo znovu," řekl jsem.

"A co se stalo? Co ti maršálové vyšetřili?" zeptala se.

"Nic," odvětil jsem. "Vůbec nic. Protože nikdo nic neviděl a nikdo nic neřekl. Za bílého dne, uprostřed města. Všichni drželi jazyk za zuby."

"Co se mi tím snažíš říct?"

"My si tady hledíme svého, Carole. Nech nás, abychom to vyřešili po svém."

"První není jeden z vás."

"Momentálně je. Je přítel největšího rodu v okrese; to znamená, že je pod jeho ochranou. Je v bezpečí;" řekl jsem.

"Čí je to rod?"

"Můj."

Zalétl jsem pohledem k chatrči. Oly a První seděli vedle sebe na lavici. První se pozorně díval, jak Oly něco čmárá klacíkem do hlíny. Čas od času toho nechali a napili se ryby.

"Co ode mne chceš?" zeptala se.

"Chci, abys byla opatrná. Chci tě tady, ale samotnou. Nechceme, aby tě sledovali nesprávní lidé. Myslí si, že tě někdo sleduje. Setřes ho. Potom přijedš sem, sama. Vezmi si s sebou komunikační prostředky, jaké chceš. Než přijedeš, postarám se, aby byl První v bezpečí."

"A potom?"

"A potom všichni tři dáme hlavy dohromady a vymyslíme, co dál."

"Co ty stopy? Co když po Prvním jde někdo z lodí?" zeptala se.

"Kdyby se objevily nějaké potíže, vyřešíme je po našem."

Znovu ticho, dlouhé jako při nějaké z vyjednávacích fint, které mě učili v kurzu jednání o rukojmí. Tam šlo o to, protahovat mlčení, aby ten, kdo je nejvíc nervózní, promluvil nejdřív.

Jenže tohle není žádná připitomělá scénka.

"Nelíbí se mi to, Tony. Ale nemám moc na vybranou. Uděláme to tak, jak chceš."

"Dobře," řekl jsem a vypustil jsem ze sebe dech, jehož zadržování jsem si vůbec neuvědomoval. "Přepoj mě zpátky na Phyllis. Dám jí instrukce, jak se máš sem dostat a kde mne najdeš."

"Fajn. Dopřej mi chvíli, abych jí mohla říct, co potřebuju, a pak tě na ni přepojím."

Johnson - Připijem si rybou

v telefonu to jednou cvaklo. Chvilí jako bych slyšel poruchu, pak v telefonu znovu cvaklo a měl jsem na drátě Phyllis.

"Tak povídej, jak ti ji tam mám dopravit?" zeptala se Phyllis.

Dal jsem jí stručné instrukce. Phyllis mi je zopakovala, aby se ujistila, zda si je poznamenala správně.

"Tony, ona to nikdy neřekne, tak to řeknu za ni," ozvala se Phyllis. "Díky. Díky za všechno."

"Ona by to neřekla za nic na světě, co?"

"Možná by to neřekla, Tony, ale zároveň nechce, abys odešel," pokračovala Phyllis.

"Jak to víš?"

"Víš, jak je to s tvou výpovědí? Ke mně vůbec nedošla. Ty papíry pořád leží v původní obálce na jejím stole. Neotevřené. Proč asi, hádej?"

Rozhlédl jsem se po jezeře, větrem čeréně vodní hladině a trávě, která se kolébala a pohazovala sebou na holých kopcích. Oly a První se na lavičce pohodlně uvelebili a beze spěchu si spolu povídali.

"Nevím, Phyllis," řekla. "Vážně nevím."

"Přemýšlej o tom, Tony."

Když jsem se pak s Prvním vracel zpátky do města, honila se mi hlavou spousta věcí. Odznak zabalený v nepromokavém plátně jsem strčil pod sedadlo a jel jsem zpátky jinudy, než jsem předtím jel k Olymu. Výcvik: nikdy nepoužij pro návrat z nějakého místa stejnou cestu, kterou jsi jel tam. Staré zvyky z dob služby mají dlouhý život. Usoudil jsem, že občas není na škodu udržovat se ve formě.

Obzvlášť, když se kolem města motají podivné stopy a podivné typy.

Zastavili jsme u domu. Na zadních dveřích jsem našel páskou připevněný vzkaz, že Rose se Stevem jsou v kostele a já mám jet rovnou na hřbitov. Bob už tam byl, aby všechno zařídil.

Převlékl jsem se a pečlivě jsem upravil pouzdro, aby mi pistole pod kabátem nedělala bouli. První si očistil z chodidel bahno a oblékl si čistou róbu. Sešli jsme se v kuchyni.

"Jak vypadám?" zeptal se První.

Vypadal jako obrovský rosomák s komickými rukama. Vypadal jako někdo, kdo by se mohl celé hodiny bavit o nuancích rybí pálenky s cizincem z kopců. Vypadal jako někdo, kdo mi do města zatahl cizí lidi a do života problémy.

Vypadal jako někdo, kdo je pod mou ochranou.

"Vypadáš dobře," řekl jsem. "Rychle, nasedni do auta."

Jeli jsme postranními uličkami, které byly nezvykle opuštěné. Vydrhnuté, do svátečních obleků a šatů navlečené děti, poslali do kostela na pohřeb. Přejeli jsme Main Street a projeli jsme kolem osobních a nákladních aut zaparkovaných na trávnatých pruzích u kostela.

Kostel byl metodistický. Měl třípatrovou věž, která byla nejvyšším bodem města.

Budovu hrdě korunoval obrovský kříž, ze kterého se už polovina zlatého nátěru stačila odloupat. Obraz dokončovala obílená pobíjecí prkna, šest stop vysoká okna z barevných skel a bezvýtahové betonové schody k hlavním dveřím.

"Máte zde hodně různých náboženství?"

"Ne tolik jako v některých jiných městech, ale několik jich máme. Metodisté chodí sem. Katolíci jezdí za město do Blue Cloud Abbey. Lakotové možná chodí za šamanem a do indiánské sauny," řekl jsem.

"Členové vašeho rodu navštěvují tento kostel?" zeptal se a pokynul ke kostelu.

"Někteří," odvětil jsem. "Někteří chodí jinam. Jsme pomíchaní."

Nechali jsme městskou šterkovou cestu za sebou a vyjeli na okresní. Mohlo by se zdát, že je to totéž, šterk jako šterk, ale i v Summitu bylo znát rozdíl mezi městem a venkovem. Byla to drobnost, již by si lidé odjinud sotva všimli, ale městské šterkové cesty byly urovnané, zatímco okresky byly rozbrázděné jako manšestr. Drobnost, ale už jsem viděl, jak se v Samově kulečnickové herně strhla rvačka kvůli nicotnějším maličkostem.

Zatímco jsme poskakovali po šterkové okresce, mraků přibýlo a ztmavly. Na přední sklo dopadla obrovská, vypasená sněhová vločka. Zůstala tam, přišpendlená jako nějaký exotický motýl ve vitrině, a po chvíli roztála do mokré skvrnky a kapičky, která stekla po skle.

Na křižovatce jsem zahnul doleva na cestu ke hřbitovu. Povrch tvořil šterk promíchaný s hlínou, po obou stranách cesty rozrytý hlubokými koleje. Jednou za rok tudy možná projel grejdr, který hrby zplanýroval a rozvezl nový šterk.

Možná.

Pokud na tom byl okresní rozpočet toho roku dobře.

A vypadalo to, že rozpočet je už dlouho v bryndě.

Jel jsem ve stopách jiných aut a když jsem potřeboval, používal jsem spodek auta jako vlastní grejdr. Občas mě to hodilo na pravou stranu cesty, občas na levou.

Johnson - Připijem si rybou

První se držel jako klíště a upíral pohled před sebe. Pokaždé, když cesta vedla nějakou sníženinou, byla pole po obou stranách samé bažiny a mokřady, malé močály zarostlé rákosím a vysokou trávou. Na starých ohradních kůlech dosud držel rezivý ostnatý drát. Na čemkoli, co bylo suché, vysedávali vrabci, vlkovi a sojky. Díval jsem se, jak První škube hlavou stejně jako ptáci, a uvažoval jsem, co se asi tak děje v jeho mozku.

Ještě jednou jsme zabočili a byli jsme u hřbitova.

V příkopu u křižovatek ležely přes sebe na šedivé hromadě holé náhrobní kameny, opracované, ale ještě nepopsané a nevyleštěné. Mezi kameny a kolem nich vyrážela vysoká tráva, jako vousy z tváře mrtvol. Hnědá z loňského podzimu se mísila se svěží, jasně zelenou novou trávou z letošního jara.

Na vlastním hřbitově byla tráva přistřižená a uhrabaná s vojenskou precizností.

Do zelené plochy byly úhledně zasazeni dokončení bratranci náhrobků z příkopu.

Na rozdíl od nich pochodovali přes hřbitov ve vyrovnaných řadách, uspořádaných

podle rodin a rodů. Muži i ženy, významní i ti, kteří prošli životem bez

povšimnutí, tady si byli všichni rovni. Jediným ústupkem sentimentu byly malé

pomníčky dětí, tisknouce se ke svým matkám. Držáky na dětských pomníčkách byly

plné kytic, někde pravých a zvadlých, jinde umělohmotných a vybledlých.

Očima jsem našel Bobovo auto, krumpáč k vykopání hrobu a stan ze zelené

plachtoviny. Stan stál u hromady čerstvé, hnědočerné hlíny, promísené s bílými

ledovcovými kameny. Pod plachtou, otočené směrem k hrobu, stály dvě krátké řady

skládacích židlí.

Hledal jsem Boba, ale nikde jsem ho neviděl. Zato jsem viděl tolik úkrytů, kam

mohl ostřelovač zalehnout a schovat se, že jsem měl co dělat, abych se na místě

neotočil a neodvezl Prvního zpátky do města.

Stromy se na jedné straně tlačily až ke hřbitovu a poskytovaly dokonalý úkryt.

Za cestou bylo lněné pole, zorané, oseté a holé, obrovský palebný prostor. Z

obou zbývajících stran byly mokřady, takže jsme byli na jakémsi ostrůvku,

obklopeném nepříjemnostmi. Většinou jsem si hřbitov představoval jako krásné,

tiché místo.

Ale ne v situaci, kdy kolem mého města obcházely cizí stopy. A kde ksakru vězel

Bob?

Vyježděnou nepevněnou cestou, z níž tu a tam bíle vysvítal zbytky rozdrcených

dlažebních kamenů z loňska, jsem se pomalu rozjel k hrobu. Zaparkoval jsem

spolujezdcovou stranou vedle Bobova auta. Potom jsem uvolnil pistoli z pouzdra a

otevřel jsem dveře.

"Mám zůstat uvnitř nebo vystoupit?" zeptal se První.

"Čím by byl vyzbrojen zabiják z lodě?"

"Zesílený laser."

"Prostřelil by auto?"

"Ano. Snadno."

"Jakou sledovací a identifikační techniku by použili?" zeptal jsem se.

"Mohou mít různé," odpověděl. "Mohli by použít čidlo tělesné teploty nebo

noktovizor. Nebo kterýkoli z deseti jiných přístrojů."

Na chvíli jsem se zamyslel. Při maximálním ztmavení okenních skel byl První v

autě neviditelný. Tedy, neviditelný pro oči lidí ze Summitu a okolí. Byl jsem si

jist, že ho můj trik se ztmavením okenních skel ho sotva udělá neviditelným pro

atentátníka vybaveného sledovací a identifikační technikou na vojenské úrovni.

První neměl postavu na to, aby mohl sklouznout na podlahu a schovat se tam,

takže seděl vzpřímeně a ostřelovači, který ho viděl, nabízel dokonalou siluetu.

"V tom případě můžete klidně vystoupit. Je lepší být pohyblivý cíl, než sedět a

čekat," řekl jsem.

Tiše jsme za sebou zavřeli dveře, ale stejně to znělo jako hlasitá rána.

"Bobě?" zavolal jsem.

"Tady dole," ozval se jeho hlas.

Šli jsme blíž ke hrobu.

"Kde?"

"Tady dole," zopakoval.

Došli jsme až těsně k hrobu a nahlédli dovnitř. Hrob byl nějakých osm stop

hluboký. Dolních šest zaujímal spuštěné betonové obložení, takže nahoře zbývaly

dvě stopy hlíny, ze kterých rostla tráva. Bob stál uprostřed otevřené betonové

schránky a díval se nahoru na nás.

"Proboha, co tam dole děláš?" zeptal jsem se.

Zatvářil se rozpačitě. Pleskl rukama o sebe, aby z nich oklepal hlínu, a usmál

se.

"Zajímalo mě, jaké to asi je, být pohřbený. Tak jsem si řekl, že slezu dolů, pár

minut si to zkusím a pak zase vylezu ven."

"No a?"

Johnson - Připijem si rybou

"A teď se z toho pitomýho hrobu nemůžu dostat ven. Ten beton je strašně hladký a hlína zase rozbahněná. Podej mi ruku."

Podíval jsem na naše čisté šaty a na bláto. Bob měl na sobě všední věci, umazané hnědočernou hlínou.

"Kde máš oblečení na pohřeb?"

"V autě. Myslel jsem, že se pak převleču a nikdo nebude o ničem vědět."

"Prokristapána," řekl jsem znechuceně. "Já s sebou žádné další oblečení nemám. A nechci si představovat, co tomu řekne teta Gladys, když budu na pohřbu celý od bahna. Vydrž ještě chvíli, něco vymyslím."

Vrátil jsem se do auta. Říkal jsem si, že v kufru se určitě něco najde, sněžné řetězy zapomenuté po zimě, nebo nějaký starý kus lana nebo hadice, který bych mu mohl spustit, abych ho dostal ven a sám zůstal čistý. Zajel jsem rukou do kapsy a šmátral po klíčích. Spadly mi na zem. Tiše jsem zaklel a shýbnul jsem se, abych je zvedl.

Zadní nárazník na mě blikl.

Vrhl jsem se na zem a překulil se. První vykřikl a rozhodil ruce. Potácel se a vrávoral pozpátku, ruce rozpražené. Ztrácel se v oblaku páry.

Znovu se zablesklo. Tentokrát jsem viděl, jak laser zazářil a spálil Prvnímu kus hábitu. Kolem krku, podpaží a pasu mu z oděvu tryskala pára. Upadl na zem a zůstal nehybně ležet, napl v hrobě, napl venku.

Vyskočil jsem a rozběhl se, s pistolí v ruce. Mezi sebe a remíz, odkud jsem viděl blýsknout laser, jsem dostal auto.

"Bobe, jsi v pořádku?"

"Co se tam nahoře sakra děje?" zavolal.

"Nevyptávej se a dělej, co ti řeknu," odpověděl jsem. "Mohl bys Prvního stáhnout dolů k sobě?"

Slyšel jsem zabručení, potom zvuk, jak se něco těžkého sune travou a hlínou, a nato další, hlubší Bobovo zamručení.

"Mám ho."

"Žije?"

"Dýchá," konstatoval Bob. "Sice ne pravidelně, ale dýchá."

"Snaž se ho tak udržet," řekl jsem.

Co bych na místě střelce dělal já? První byl na zemi, zasažený dvakrát, ale to samo o sobě nedávalo žádnou záruku, že je mrtvý. Látku krájí laser čistě, maso mu tak dobře nejde. Ale nikdy nevyvolává proudy tryskyjící páry. To znamenalo, že První měl pod oděvem nějakou ochrannou vrstvu, jejímž účelem bylo rozptýlit laserový žár. Byla dost odolná, aby vydržela dva zásahy?

Střelec potřeboval mít jistotu.

Rychle jsem se podíval mezerou pod autem. Zhlédl jsem postavu se dvěma nohama, která se k autu poklusem blížila. Třikrát jsem se nadechl a s pistolí nataženou před sebe jsem se zvedl nad kapotu.

Vystřelil jsem třikrát, pokaždé přímý zásah do těla. Malý, podsaditý tvor, celý šedý, takže jsem nedokázal rozlišit, co je oděv a co kůže, sebou při každém zásahu škubl, ale běžel dál. Urputný výraz, se kterým mne upřeně sledoval, byl karikaturou divokého šklebu. Tam, kde jsem já měl zuby, se svíjela chapadla a tam, kde jsem měl rty, se táhla tenká kost. Potom se rozkročil, aby získal rovnováhu, a namířil laser na mne.

Škleb se roztáhl a já pochopil, že je po mně.

Hlava se rozprskla.

Tělo ještě chvíli stálo, jako by chtělo pokračovat, jako by ztráta hlavy byla jen taková zanedbatelná nepříjemnost. Chvíli jsem si dělal starosti, že by to tak v případě tohoto mimozemšťana klidně mohlo být, že hlava mohla být jen místem pro oči, zatímco mozek byl někde uvnitř trupu.

Potom tělo ochablo a svezlo se k zemi.

Rozběhl jsem se k střelci, s pistolí nataženou před sebe, připravenou vystřelit při sebemenším pohybu. Když jsem se k němu dostal, odkopl jsem laser mimo dosah a prohmatal tělo. Bylo na omak chladné a hrbolaté, jako igelitový pytel plný kamení.

"Říká se tomu synt."

Ohlédl jsem se a spatřil Boba a Prvního, v šatech umazaných blátem. Bob si mimozemšťana chvíli prohlížel a pomalu kroutil hlavou. Pak se šel podívat na laser.

"Nezkoušejte to použít," varoval ho První. "Je dost pravděpodobné, že je to osobní zbraň, která je na toho synta naladěná."

"Narafičená?"

"To slovo neznám," přiznal První.

"Nastavená tak, aby vybuchla, když se ji pokusí použít někdo jiný než majitel," vysvětlil Bob.

Johnson - Připijem si rybou

"Je to pravděpodobné," potvrdil První.

Rozhlížel jsem se po okolní krajině. Tráva se vlnila ve větru a stromy v lesíku se rytmicky třely o sebe a kolébaly.

"Necestují ve dvou?" zeptal jsem se.

"Ne, výhradně šami. Jsou to živé stroje na zabíjení. Vysadit do oblasti, dát instrukce a počkat, až udělají svou práci. Kdybyste vysadil do oblasti dva, s největší pravděpodobností by se navzájem pozabíjeli," řekl První.

"Asi je těžké udržet takový druh při životě," poznamenal jsem.

"Nějak to dokážou," uzavřel suše První.

Stál jsem tam a díval se dolů na synta. Takto zblízka bylo vidět, že to šedé je zčásti oděv a zčásti kůže. Barvy byly tak podobné, že obojí splývalo v celek, na který bylo těžké zaostřit pohled. Ten mimozemšťan vypadal jako voskový panák. Napadlo mne, jestli náhodou děst kůži a oděv nerozpustí a nespláchne do trávy. Našel jsem na mimozemšťanově hrudi tři šmouhy v místech, kde moje kulky narazily do jakési ochranné vesty. Prohlédl jsem si je a byl jsem se sebou chvíli spokojený. Rozptýl byl minimální, černé šmouhy byly těsně vedle sebe. Věděl jsem, že můj instruktor střelby ze Služby by měl radost. Samotný synt vypadal jako výcvikový statista v Akademii. Zpoza jsem čekal, že se zvedne, až hodina skončí. Jenže děst tvořil na oděvu loužičky a na kůži kapky. A synt zůstal mrtvý.

"Už můžeš vylézt, Indiáne," řekl jsem hlasem posazeným tak, aby mne v tom počasi bylo slyšet.

Od okraje lesa se odlepil Indián v montérkách umazaných několika novými skvrnami od trávy, které zanedlouho uschnou a splynou s ostatními. Na hlavě měl klobouk se širokou střešou a klapkami na uši, umazanými a ušpiněnými úplně stejně jako všechno ostatní, co měl na sobě. Nesl si pušku s dalekohledem, pravý opak čistoty a udržovanosti. Ukázal směrem k cestě a znovu zmizel ve stromech.

"Sakra, jak tohle vysvětlím?" zabručel jsem.

"Ani nemusíš," řekl Bob. "Tohle je Summit. To je všechno, co potřebuješ vědět, a všechno, co potřebuješ říct."

Carole dorazila zhruba hodinu po setmění, když se pouliční lampy na Main Street začínaly dostávat k pořádné práci. První, Oly a já jsme seděli na schodech před kulečnickovou hernou a dávali si kolovat sklenici s rybou. Byla to vranka, jestli mne neklame paměť. Bob, Rose a Steve byli uvnitř, jakožto organizátoři Samovy pohřební hostiny. Podle silicích hlasů, hudby a smíchu ze sálu jsem usuzoval, že večírek se začíná jaksepatří rozjíždět.

Carole, která projížděla ulicí, si nás všimla a zabočila na souběžné parkoviště před hernou. Zastavila auto a stáhla okénko na straně řidiče. Navzdory ostrým stínům pouliční lampy jsem v její tváři viděl úlevu.

"Celou cestu sem jsem nemyslela na nic jiného než na to, že jsi možná mrtvý. Pokaždé, když jsem v letadle zavřela oči, viděla jsem tě, jak ležíš v rakvi," řekla měkkým, unaveným hlasem. Pootočila hlavou. "Jsem ráda, že i vy jste v pořádku, pane velvyslanče."

Jsem ráda, že i vy jste v pořádku, pane velvyslanče? Potýkal jsem se s představou, že si Carole celou cestu dělala starosti o mne. Zřejmě jsem se neuhlídal a část mého zmatku se projevila v mém výrazu. Carole se usmála.

"Přece už pro mě nepracuješ, ne? Takže si o tebe můžu dělat starosti."

"A předtím?" zeptal jsem se.

"Byl jsi agent. Tys dělal svou práci a já jsem dělala svou práci."

"Chceš říct, že předtím jsem nebyl člověk, a teď jsem?"

"Byl jsi člověk," dávala si záležet, co říká, "a byl jsi agent."

"A teď?"

Znovu se usmála. Nevzpomínám si, že bych někdy ve Washingtonu viděl v její tváři takovou uvolněnost. Zjistil jsem, že se mi ten úsměv moc líbí, a napadlo mě, že bych rád věděl, kde ho tolik let schovávala. Najednou jsem chtěl, aby se usmála znovu.

Začala vystupovat z auta. Zavrtěl jsem hlavou.

Na okamžik se zarazila, tvář jí ztuhla a vrátila se na ni dřívější maska.

Chvilku jsem viděl bolest, zranění a samotu. Pak to zmizelo a znovu jsem se díval na washingtonskou tvář.

"Jistě," řekla opatrně. "Chápu."

"Ne, nechápeš," odvětil jsem. "Zaparkuj to auto za rohem. Necháváme Main Street volnou. Potom se vrať sem. Potřebujeme si promluvit."

Trochu jsem se na schodu posunul a strčil jsem do Prvního zadkem, aby si přesedl dolů a uvolnil jí místo vedle mě. Překvapeně se dívala, jak jsem se ho dotkl, a ještě víc ji překvapilo, když to beze slova přijal. Znovu se usmála jako před chvílí a já byl se sebou náramně spokojený.

Odjela za roh, zaparkovala a vrátila se. Sedla si vedle mne. Měla na sobě bundu

Johnson - Připijem si rybou
s kožešinovým lemem a místečko vedle mne bylo akorát pro ni. První jí podal sklenici s pálenkou a rybou. Ohrnula nos, když to ucítila.
"Co to je, Tony?"
"Starý rodinný nápoj," řekl jsem. Sklenici jsem jí vzal, upil jsem, abych jí ukázal, že se nemá čeho bát, a potom jsem okraj sklenice otřel rukávem košile. Připadal jsem si hloupě a nemotorně. Jako by mi bylo dvacet a seděl jsem vedle nejhezčí holky, jakou znám. Čekal jsem, až zvedne hlavu a zjistí, že vedle ní sedím jenom já - ne nějaký dokonale ohozený diplomat s ideálními způsoby a zevnějškem. Potom mi došlo, že by si ode mne opatrně a zdvořile odsedla a šla si hledat lepší společnost. Vrátil jsem jí sklenici. "Vážně, můžeš se bez obav napít."
Vzala si sklenici, s bezmeznou důvěrou ke mně zvedla oči a maličko usrkla. Podala sklenici zpátky.
"Co se to tady děje?"
Main Street byla nezvykle opuštěná, dokonce i na Summit. Na ulici neparkovalo jediné auto a černý asfalt byl tak pečlivě oškrabán a očištěn, že se ve světle uličních lamp div neleskl. Přes ulici se táhly dva čerstvě namalované pruhy, jako ochranné čáry u přechodu pro chodce.
"Budou závody," řekl Oly. První přikývl.
Zpoza rohu se vynořil Teddy Wahford na svém golfovém vozíku a Indián v městském autě. Pečlivě se mezi pruhy postavili vedle sebe. Limbo, oblečený v košili s krátkými rukávy, přestože mu z úst v chladném vzduchu vycházely obláčky, se postavil mezi ně. V každé ruce držel malý stavbařský praporek. Sodíkové světlo, které na ně shora dopadalo, z nich vysávalo barvu, takže vypadaly spíš špinavě šedé než jasně oranžové. První se zaklonil a zabušil pěstí na dveře herny. Bob zevnitř otevřel. Zevnitř se přes nás přelila vlna hluku, horka a světla.
"Co je?"
"První závod připraven," oznámil První.
"Nejvyšší čas," řekl Bob. Zavřel za sebou a vzápětí jsme uslyšeli, jak buší do dlouhého barpultu a volá. Na okamžik všechno ztichlo. Potom se dveře rozletěly a dav se s řevem vyhrnul ven.
Když se dav hnál přes nás, Carole se mě chytila za ruku, aby neztratila rovnováhu.
"Co se tady sakra děje?" zeptala se znovu.
Barman Chuck vynesl ven plechový škopek plný ledu a plechovek s pivem. Když mě míjel, podíval se na mě.
"Pivo k závodům by mělo bejt ve flaškách," zabručel nesouhlasně. "Rychlejš se zchladí."
"Je dost chladno i tak," řekl jsem. Do nočního vzduchu jsem vydechoval obláčky páry. "A když někoho rozčílí, jak závody dopadly, plechovkou nikoho nepořeže." Chuck položil škopek na obrubník vedle Steva, Rose a Boba. Pivo mizelo tak rychle, jak stačili plechovky tahat z ledu a vody.
"Vy na pohřební hostině prodáváte pivo?" zeptala se Carole. "To je ďábelský způsob vydělávání peněz."
Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, my z toho žádné peníze mít nebudeme," řekl jsem.
"První runda byla zadarmo a všechno, co dostaneme za zbytek, ráno vezmeme a darujeme městskému fondu nouzového vytápění."
"Jak proč vůbec za pivo platit?"
"Kdyby bylo zadarmo, každý by si vzal přes míru. Touhle dobou bychom kolem sebe měli do bezvědomí opilou bandu. Takto je většina ještě při sobě."
"A to je důležité," dodal poučeně První. Carole nechápala.
"Každý, kdo sama znal, se na jeho hostině snaží ukázat, co umí nejlíp," vysvětlil. Steve ho zaslechl a potěšeně přikývl.
"Deset na Teddyho. Slyšel jsem, že má ve vozíku novou baterku," řekl Steve.
"Deset na Indiána," odvětil První. Podíval se na mne, skoro jako by se omlouval.
"Bylo by nevděčné udělat něco jiného."
Limbo mávl vlajkami dolů a závodní stroje vyrazily. Golfový vozík jel téměř nehlučně, vydával pouze vysoký kvičivý zvuk. Zato Indiánovo městské auto řvalo a burácelo. Dav povzbuzoval.
První se ke mně naklonil a tiše mi něco pošeptal do ucha.
"Musíme si promluvit," řekl.
"O čem?"
"Po syntově útoku jsem kontaktoval přátele z lodi. Moji nepřátelé zřejmě vědí, že jsem naživu a kde se nacházím. Chtěl jsem přátelům poskytnout stejnou výhodu."
"Nezní to špatně," řekl jsem.
"Zároveň jsem jim sdělil všechno, co o syntově útoku víme," pokračoval První.
Na ulici Indiánovo městské auto nenadále změnilo směr, najelo do Teddyho a

Johnson - Připijem si rybou

odrazilo se od ochranných gumových nárazníků připevněných ze všech stran golfového vozíku. Teddy zanačoval a pohrozil Indiánovi pěstí. Indián mu odpověděl úsměvem a smeknutím čapky. Jeho oči měly skelný lesk. Dav souhlasně zaburácel.

"A?" zeptal jsem se Prvního, když se dost ztišili, abych ho slyšel.

"Požádali mne, abych vám poděkoval, že jste mi zachránili život. Na dnešní noc také vyslali nad Summit vzdušnou a kosmickou hlídku. Ráno přistanou s transportní lodí a odvezou mne domů."

Seděl na schůdcích vedle mne, čumákem otočený přímo na mne. Kapuci si ohrnul dozadu, aby mohl maximálně využít periferní vidění. Měl velice ploché, černé oči, hedvábně lesklé jako oblázky v potoce, když se přes ně přeleej sebemenší pramínek vody.

"Zní to jako plán," řekl jsem. "Proč čekat až do rána?"

"Protože jsem si s vámi chtěl promluvit," odpověděl.

Dopil jsem poslední hlt své ryby a položil sklenici na ulici, ale dál od schodů, aby ji náhodou nikdo nerozbil. Vypadalo to, jako bychom se, První a já, ocitli uvnitř vlastní bubliny ticha. Hluk davu byl nedůležitý a vzdálený. Podíval jsem se mu do očí.

"O čem chcete mluvit?" zeptal jsem se.

"Slyšel jste o plánu, že s sebou chceme vzít několik pozemšťanů, až budeme odlétat?"

"Slyšel," přiznal jsem. "Ale nechápu proč."

"Přibíráme společnost z každé planety," řekl tiše. "Loď je obrovská, ale vesmír je ještě větší. Sem se už nikdy nevrátíme. Ale chceme vzít několik z vás s sebou."

"Proč?"

"Protože nevíme, co nás tam může potkat," řekl První. "Víme pouze to, že každá planeta bude jiná. A čím větší je množství odlišností, z nichž na lodi můžeme vybírat, tím vyšší je pravděpodobnost, že na palubě najdeme někoho, kdo bude schopen porozumět se a pochopit ty, které ještě potkáme."

Indiánovo městské auto bylo silnější, ale vypadalo to, že mu dělá potíže řídit rovně. První mu po pohrbu koupil piva, co hrdlo ráčí, aby mu splatil to, co pro něho odpoledne udělal. Indián dokázal pojmout obrovské množství alkoholu, ale touto dobou určitě viděl tři nebo čtyři cesty, ne jenom jednu. Naproti tomu Teddy si zvolil nejvýhodnější dráhu a držel se jí, s hlavou schovanou, jako by chtěl snížit odpor vzduchu.

Rozhlédl jsem se kolem, po členech svého rodu a všech ostatních, kteří dohromady tvořili Summit. Každý rok nás bylo méně, neboť další a další děti odcházely do velkých měst. Znal jsem tyto děti, tyto vyhnance, jak si říkali, z krajanských schůzek na východním pobřeží. Vždy působili rozněvaně a ztraceně, jako by mimo Dakotu nedokázali zapadnout.

Stejně jako jsem nedokázal zapadnout já.

Naklonil jsem se zpátky k Prvnímu.

"Můžeme si o tom promluvit," řekl jsem, předklonil jsem se a vzal jsem si od Olyho novou sklenici s rybou. Upil jsem a snažil jsem se uhodnout, jaký druh ryby byl v této várce. Hádal jsem štika. "Ale až zítra. Dnešní noc patří Samovi."

První přikývl a já podal láhev Carole.

Indiánovo auto se přehnalo kolem a zasypalo nás kamínky. Cítil jsem, jak mne něco štíplo do tváře.

"Ten neřád si namontoval tu vrtuli zpátky, aby jel rychleji! Indiáne, až mi přijdeš pod ruku..."

přeložil Petr Kotrle ilustroval Karel Zeman

Bill Johnson

Tento čtyřicetiletý inženýr, pracující na vývoji hardwaru a softwaru pro firmu Motorola, vyvolal všeobecné překvapení svou povídkou Připijem si rybou. Příběh je psán rozvázným, vyspělým stylem málokdy viděným u autora, který dosud publikoval jen několik povídek v SF magazínech. Johnson pochází z Jižní Dakoty, měří kolem dvou metrů a za svou povídku získal cenu Hugo.